

Iskrice

glasilo učencev OŠ Ivana Kavčiča
Šolsko leto 2017/18

ISKRICE, glasilo učencev OŠ Ivana Kavčiča

Uredila Petra Klenovšek

Naslovnica Bernarda Lavrač, 7. b

Oblikovanje Jaka Kovač, 7. a

Izlake, junij 2018

ROČITNICE

- glasba
  - učenje
  - ospravljanje
  - spanje
  - zabava
  - budilka
  - domaće naloge
  - branje
  - morje
  - dolgčas
  - dolgo noć pokonci
-

Maček Igračar

Maček Igračar je rjave barve. Ima modre oči. Oblečen je v dolgo rdečo majico. V roki drži vrečo, v katero spravlja igrače. Svojo delavnico ima »pod uro« na tržnici v Zagorju.

Brat in sestra: Mitja ima črne lase in rjave oči. Je visok in suh fant. Star je 7 let. Njegova sestra Ajda ima bele lase in rjave oči. Stara je 5 let.

Družina živi v zgornjem nadstropju v bloku na Izlakah.

Ta večer sta bila Mitja in Ajda še posebej živahna. Mamici je nekako uspelo, da sta pojedla večerjo, se umila ter si umila tudi zobe. Očka je že izbral pravljico o Miki miški, ki jima jo bo ta večer prebral. Otroka sta splezala vsak v svojo posteljo, se pokrila z odejo in veselo čakala, da jima bo očka prebral pravljico. Očka je sedel na stol in pričel brati. Ko je končal, jima je še zaželel lahko noč, ugasnil luč in zaprl vrata.

Ajda Gobovc, 6. a

Ajda in Mitja sta nekaj časa v tišini počakala, da je očka odšel v dnevno sobo, sedel na kavč in prižgal televizijo. Slišala sta, da se mu je pridružila tudi mamica. Nato je Mitja zlezal s pograda in prižgal malo namizno lučko. Ajdi ni bilo treba dvakrat reči, takoj je bila za igro. S police je vzela svoje barbike, ponija in samoroga ter se pričela igrati. Mitja je iz zabojnika stresel svoje kocke. Za svoja vozila je želel izdelati veliko garažo. Nekaj časa sta se tako igrala. Potem sta v Ajdini kuhinji še nekaj skuhalo. Seveda zelo tiho, da ju starša ne bi slišala.

Ura na cerkvenem zvoniku je odbila polnoč in ker sta bila zelo utrujena, sta hitro zlezla vsak v svojo posteljo in v hipu zaspala. Igrače pa sta seveda pustila razmetane sredi sobe.

Na nebu je sijala luna in Izlake so mirno spale. Nihče ni niti slutil, da po balkonih v zgornje nadstropje pleza temna postava. Ta je brez težav odprla priprto okno in smuknila v njuno sobo. Ko je videla vse igrače razmetane na tleh, je žalostno odkimala. Nekaj časa se je še smukala po sobi, nato pa izginila tako hitro, kot je prišla.

Zgodaj zjutraj se je maček Igračar vrnil v svojo delavnico »pod uro« na tržnici v Zagorju. Iz vreče je vzel vse igrače. Alenu je odnesel ladjico, Alešu lego kocke, Hani barbike ... v vreči so bile še različne vrtavke, kocke, avtomobilčki ... Zgrožen je opazil, da je največ igrač odnesel prav Ajdi in Mitji.

Vse igračke je dal na leseno mizo, vzel svoje orodje in jih pričel popravljati. Nato jih je še očistil. Vzelo mu je precej časa. Ko so bile popravljene in očiščene, jih je pospravil na police. Utrujen si je preoblekel majico. Privoščil si je skodelico mlačnega mleka ter odprl konzervo rib. Sedel je pred televizor in si pred počitkom ogledal še svojo priljubljeno oddajo o miškah. Še dobro, da na MAČEK TV predvajajo takšne oddaje.

Medtem pa sta se v bloku v zgornjem nadstropju prebudila tudi Mitja in Ajda. Pogledala sta po sobi in se začudila, kje so njune igrače. Preiskala sta celo sobo, nato pa v joku stekla v spalnico ter zbudila očka in mamico. Povedala sta, da njunih igrač ni nikjer. Mamica in očka sta bila seveda začudena. Zvečer so bile njune igrače lepo pospravljene na svojih mestih. Kako to, da jih sedaj ni? Ajda in Mitja sta vse povedala po resnici. Zvečer, ko je očka ugasnil luč, sta še malo počakala, da ju ni več slišal, nato pa sta prižgala malo namizno lučko in se še nekaj ur igrala z igračami. Potem pa sta bila preveč utrujena in jih nista pospravila.

Mamica jima je dejala, da je zelo vesela, ker sta povedala po pravici. Rekla je tudi, da nista ravnala prav, ker sta se ponoči igrala. Noč je za spanje. Zelo je pomembno, da se zjutraj zbudimo naspani. Očka je dodal, da je igrače vedno treba pospraviti za seboj. Rekel je tudi, da točno ve, kaj se je zgodilo z njunimi igračami.

Nato je očka odšel v dnevno sobo. V roke je vzel tablico in na medmrežju poiskal spletno stran mačka Igračarja. Tam je našel telefonsko številko. Poklical je. Maček Igračar se je oglasil. Očka se je predstavil in povedal, da kliče zaradi nepospravljenih igrač. Z mačkom Igračarjem je govoril nekaj minut, nato pa se mu je zahvalil.

Mamica je medtem pripravila zajtrk. Sedli so za mizo in ga pojedli. Ajda in Mitja sta bila še precej zaspala. Po zajtrku sta si ogledala Živ-žav.

Dopoldne so se s kolesom odpeljali na kosilo k babici in dedku. Utrujeni so se domov vrnili šele zvečer. Pojedli so večerjo, se umili in pripravili za spanje. Tokrat je pravljico izbrala Ajda in očka je obema prebral pravljico o metuljčkih. Utrujena otroka sta hitro zaspala.

Ponoči pa je v njuno sobo zopet prišel maček Igračar. S seboj je imel vse njune igrače. Popravljene in očiščene jih je pospravil na njihova mesta.

Ko sta se Ajda in Mitja zjutraj zbudila, sta začudena opazila, da so njune igrače zopet na svojih mestih. In to skoraj takšne kot nove.

Po zajtrku je vsa družina sedla v avto in se odpeljala v Zagorje. Na tržnici so »pod uro« poiskali delavnico mačka Igračarja. Potrkali so na vrata in maček Igračar jim je odprl. Mitja in Ajda sta se mu zahvalila, ker je popravil, očistil in vrnil njune igrače. V zahvalo sta mu dala mleko, konzervo rib in čokolado z okusom lososa. Maček Igračar je ves vesel zavriskal: »Joj, kako dobro!«

Preden sta odšla domov, sta mu obljubila, da bosta od sedaj naprej vedno pospravljala igrače. Pa vse ostale stvari tudi. Nikoli ne veš, morda pa gre mimo tvoje hiše kdaj še kakšen kuža Oblekar ...

Avtorji so učenci 1. a: Valentina Cirar, Lili File, Tian Izlakar, Lana Keršnik, Eva Kos, Urša Lazar, Jakob Macerl, Špela Mohorko, Mateja Molk Zakrajšek, Matic Pančur, Žiga Sešlar, Anja Trepal in Nik Vidmar.

Skrivnosti gozda

V čarobnem gozdu so se ponoči dogajale čudne stvari, podnevi pa se je zdel kot prazen. V gozdu živijo čudežne gobe, ki se ponoči sprehajajo in se med seboj pogovarjajo. Tam živi tudi čudežna vila. Danes je deček hotel odtrgati nekaj gob, ampak postavile so se pred njega in čarobna vila je s svojimi močmi naredila nevidni zid. Deček tako ni mogel mimo. Gobe so zaplesale in z vilo živele srečno do konca svojih dni.

Tinkara Cukjati, 1. b

Učenci 1. b razreda so nam zaupali, zakaj so njihovi starši najboljši.

MOJA MAMICA JE ZATO NAJBOLJŠA, KER MI VELIKO STVARI KUPI IN KER SKRBI ZAME. KER MI POKAŽE SLIKE IZ VRTCA IN KER ME JE S SESTRO LINO PELJALA V VRTEC.

MOJ OČI JE NAJBOLJŠI V IZDELOVANJU LESENIH SOB. KER MI JE KUPIL PISALNO MIZO ZA 100 EUR IN KER MI JE KUPIL ČEVLJE, MU POMAGAM IN DRVA NEKAM ZNESEM.

NEJA KRALJ, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLŠA ZATO, KER JE PRIJAZNA PA TUDI ZATO, KER SE IGRA Z MANO. IN DELA DOBRA KOSILA.

MOJ ATI JE NAJBOLŠI ZATO, KER ZNA DELATI RAZLIČNE STVARI. NAJBOLJE ZNA PRATI AVTO. VEDNO ME PELJE V ŠOLO. PA TUDI ZMERAJ DA STEZNIK NAME.

LILI JENKO, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLŠA, KER ME JE RODILA IN ME IMA RADA, KER KUHA KOSILO ZA MENE IN KER ME STISKA.

Ana Grošelj, 6. b

MOJ ATI JE NAJBOLŠI, KER ME UČI IGRATI HARMONIKO IN KER ME STISKA IN NAM KUHA. NAJRAJE SE LOVIVA.

JAKA BERVAR, 1. B

MOJA MAMI DELA DOBRA KOSILA. MAMI ME IMA RADA. MOJA MAMI RADA IGRA ŠAH. MAMI RADA DELA BUTARE.

ATI RAD ŽAGA DRVA. Z ATIKAM SE RAD IGRAM ŠAH. MOJ ATI ZNA DELATI KRUH.

LUKA ROZMAN, 1. B

MOJA MAMI JE ZELO PRIJAZNA, KER MI DOVOLI SLADOLED IN DA BOŽAM MUCKA, KI HODI OKOLI NAŠE HIŠE. ZATO JE MOJA MAMI NAJBOLJŠA IN JE ČISTO NIKOMUR NE DAM.

RADA IMAM ATIJA ZATO, KER KO JE MAMI ŠLA NA POLJSKO, JE MOJO SESTRICO IN MENE PELJAL NA VESELICO IN SEM TAM PILA SOK. ATI MI JE VŠEČ IN JE MOJ.

TINKARA CUKJATI, 1. B

V KUHANJU JE MAMI NAJBOLJŠA. MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA TUDI V PRANJU IN V POMAGANJU. POMAGA MI POSPRAVITI SOBO. MAMI JE NAJBOLJŠA V POMIVANJU.

MOJ ATI JE NAJBOLJŠI V VRTNARJENJU. NAJBOLJŠI JE TUDI V IGRI DAMA.

MIHA MIKLIČ, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA, KER NAM SKUHA KOSILO. Z MAMI SE IGRAVA DRUŽABNE IGRE. POMAGA MI PRI DOMAČI NALOGI.

MOJ ATI JE NAJBOLJŠI V IZDELOVANJU MIZ IN OMAR IN V KUHANJU. SKUPAJ VOZIVA AVTO NA DALJINCA, KI GRE 40 NA URO.

MAI MAROLT, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA, KER SE SKUPAJ GREMO IGRICO. SKUPAJ GREMO TUDI PRAT AVTO.

Z ATIJEM GREVA AVTO UMIT IN SE GREVA IGRICO KOCKE JAMB. ZUNAJ VSI JEMO PICO.

EMILI OJSTRŠEK, 1. B

MOJA MAMI JE DOBRA V DELANJU PIŠKOTOV IN V KUHANJU.

MOJ ATI EMIL ZELO DOBRO VOZI TRAKTOR. RAD PEČE ČEVAPČIČE.

MIHA RAZBORŠEK, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA, KER MI KUPUJE SAME STVARI. MAMI JE NAJBOLJŠA, KER MI ZLAGA OBLAČILA.

ATI JE NAJBOLJŠI, KER MI SPEČE ČEVAPČIČE. MOJ ATI JE DOBER VOZNIK MOTORJA.

MATIJA MARKELJ, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA, KO KUHA. MAMI ME IMA RADA. MOJA MAMI RADA DELA BUTARE.

OČI JE NAJBOLJŠI, KER ME VEDNO DOMA POTIŠKA.

AMADEA MASELJ, 1. B

MOJA MAMI JE DOBRA, KER HODI Z MANO NA SPREHOD.

MOJ OČKA JE DOBER, KER SE SKUPAJ LOVIVA.

MAJA JUVAN, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA, KER Z MANO KUHA.

MOJ ATI JE NAJBOLJŠI ATI ZATO, KER HODI Z MANO K ŠMARNICAM.

MARTIN RAZPOTNIK, 1. B

MOJA MAMI JE DOBRA V KUHANJU, ŠE BOLJŠA PA JE V ŠIVANJU. MAMI JE DOBRA V POSPRAVLJANJU IN V USTVARJANJU PRIČESK.

ATI JE NAJBOLJŠI V NAMIZNEM TENISU. ATI JE NAJBOLJŠI MOTORIST. NAJBOLJŠI JE TUDI V TENISU.

LUCIJA SMRKOLJ, 1. B

MOJA MAMI JE NAJBOLJŠA V KUHANJU IN V POSPRAVLJANJU. RADA POMAGA IN DELA PRIČESKE.

MOJ ATI JE NAJBOLJŠI V IGRI ČLOVEK NE JEZI SE. NAJBOLJŠI JE TUDI V SMUČANJU NA DESKI.

LEJA KOREN, 1. B

SKUPAJ Z MAMI SKUHAVA KOSILO. SKUPAJ SE TUDI IGRAVA. PRIDE ME ISKAT V ŠOLO. KER SE RADA CRKLJAVA, ME ZVEČER PRIDE POKRIT. SKUPAJ SADIVA ROŽE.

ATI IN JAZ GREVA SKUPAJ NA KOLO. ZVEČER MI PREBERE PRAVLJICO. SKUPAJ PEČEVA NA ŽARU IN SE TUDI SKUPAJ IGRAVA. RAD SE CRKLJAM Z NJIM. ZJUTRAJ ME PELJE V ŠOLO.

MATEVŽ MIKLAVČIČ, 1. B

V letošnjem šolskem letu so učenci 1. b razreda sodelovali na literarnem natečaju Z domišljijo na potep. Skupaj so sestavili in napisali zgodbico.

Brundo

Nekoč je v gozdu živel medvedek z imenom Brundo. Bil je zelo prijazen in oboževal je sprehode na svežem zraku. Jeseni je opazoval naravo in s svojimi velikimi šapami nežno metal listje v zrak. Listi so v zraku zaplesali z vetrom in se počasi spet spustili na tla.

Nekega dne je na sprehodu pod smreko našel jurčka. Povohal ga je in odtrgal, da si bo doma iz njega skuhal juho. Takrat pa je zaslišal droben glas. Pogledal je naokoli, pa ni videl nikogar. Še enkrat je pogledal naokrog in za drevesom zagledal dvoje velikih okroglih očes, ki sta se lesketali izpod rastja. Brundo je odmaknil praprot in pod njo zagledal prestrašeno zajčico Megi. S svojim globokim glasom jo je vprašal: »Zakaj pa si tako prestrašena, Megi?«

Ana Ulaga, 6. b

Megi mu je s tresočim glasom odgovorila: »Lisica me je preganjala in le za las sem ji ušla.« Brundo ji je ponudil svojo šapo in jo pomiril. Obljubil ji je, da bo on poskrbel zanjo. Povabil jo je k sebi na kosilo. »Veš, malo prej sem našel tega jurčka. Iz njega si bom skuhal juho. Prav vesel bom, če se mi pridružiš pri kosilu. Tudi tebe bo topla juhica malo ogrela. Kaj praviš?« Megi je počasi in previdno stopila izpod rastja in sprejela Brundovo povabilo. Skupaj sta se odpravila proti brlogu.

Doma si je Brundo nadel predpasnik in začel s pripravo kosila. Megi ga je nekaj časa samo opazovala, potem pa vprašala: »Lahko v lonec dodam še malo korenčka? Mislim, da bi se okusi lepo prepletli med seboj.« Brundo je najprej malo dvomil v njen predlog, ko pa je videl njen otožni pogled, se ji je nasmehnil in prikimal. Megi je iz svoje torbice vzela korenček, ga oprala pod vodo, na drobno narezala in dodala juhi.

V brlogu je kmalu zadišalo po okusni juhi. Megi je pripravila pogrinjek za dva in prijatelja sta sedla za mizo. Brundo jima je nalil juho na krožnik, nato pa sta srebal vsak svojo juho. Prijetna toplota jima je preplavila lica in srce.

Po kosilu je Brundo predlagal: »Kaj če bi si midva zdaj malo odpočila? Danes je na sporedu koncert pevskega zbora iz sosednje vasi. Lahko bi si ga skupaj ogledala.« Megi je bil predlog všeč. Zleknila sta se pred televizor in usmerila pogled vanj.

V zboru je prepeval petelinček Riki. Imel je najbolj pisano perje v zboru in prečudovit glas. Megi je zasanjano zrla vanj in zraven tiho vzdihovala. Brundo jo je pogledal in ji rekel: »O, tale Riki te je pa pogrel, kaj? Se mi zdi, da še bolj kot moja juha. Hahahah.« Megi je zardela in naprej gledala v zaslon.

Ko je bilo oddaje konec, je Brundo predlagal: »Megi, pojdiva malo na zrak. Zunaj je tako lepo vreme, da bi ga bilo škoda zamuditi.« Res sta se odpravila ven in se pred brlogom igrala z listjem. Pometla sta ga na kup in potem skakala vanj.

Kar naenkrat sta v daljavi zaslišala glasno kikirikanje. »Kikirikiiiiii, kikirikiiiiii ...« Megi se je skrila v kup listja, Brundo pa je zavpil v daljavo: »Kdooooo jeeeeee?«

Glas iz daljave je odgovoril: »To sem jaaaaaaz, veliiiiikiiiiii petelinček Riiiiikiiiiii. Kdo si ti, ki se oglašáš na drugi strani?«

Brundo in Megi sta od samega navdušenja stekla proti njemu. Megi so se kolena šibila tako močno, da je komaj tekla. Ko sta prišla do njega, je njena lica zopet preplavila rdečica. Brundo je Rikiju v pozdrav ponudil šapo in dejal: »Kdo bi si mislil, da bova danes z mojo prijateljico Megi naletela na največjega pevca v našem okraju? Megi je čisto iz sebe. Ne vem, če bo zmogla izustiti kakšno besedo. Hahahaha.«

Megi je zbrala ves svoj pogum in prosila Rikija: »Lahko, prosim, dobim avtogram?« Brundo pa je dodal: »Kakšna fotografija bi bila lep spomin na tale dogodek. Kaj meniš, Riki? Narediva Megi to veselje?«

Riki je poravnal svoje lepo perje in se postavil med prijatelja. Brundo je iz žepa vzel mobilni telefon in pritisnil na sprožilec. Za vsak slučaj so naredili za tem še nekaj posnetkov. Brundo je oba prijatelja povabil v brlog. »Pojdita z mano, bomo kar takoj natisnili fotografije, dokler je zadeva še vroča.«

Odpravili so se k Brundu domov in natisnili tri fotografije, za vsakega eno. Brundo je zakuril v peči. Ob soju sveč so se posladkali s pečenim kostanjem in Riki jima je pripovedoval o svojih nastopih. Megi se je kar topila ob njem. Mimogrede je na gozd

padel mrak in prijatelji so se morali raziti. Obljubili so si, da bodo ohranjali medsebojne stike prek družabnih omrežij in klepetalnic. Brundo ju je pospremil do vrat, potem pa se rahlo utrujen odpravil do kopalnice. Umil se je, si nadel nočno oblačilo in legel v posteljo. Na usta se mu je prikradel nasmešek in ni trajalo dolgo, ko je že padel v globok spanec.

Učenci 2. razreda Podružnične šole Mlinše so se računalniško opismenjevali. Sami so pisali s pomočjo računalnika in slikali v programu Slikar. To so njihovi prvi izdelki.

Moje ime je Anže. Pišem se Kosmač. Živim na Kandršah. Imam rjave oči in črne lase. Rad imam rože, nogomet, rokomet in še kaj. Rad se peljem z mojima kolesoma. Imam dva prijatelja. Ime prvega prijatelja je Lovro, drugega pa Tim. Moji mami je ime Nataša, atiju pa Simon. Doma smo srčni in se vsak dan igramo in se zabavamo. Moja najljubša igrača je medo Piko. Doma pred hišo imam celo koš. Rad igram igrice na telefonu, računalniku in tablici. Moja učiteljica je Marija Ribič. Najboljši učiteljici sta Tjaša in Marija. Imam tudi eno prijateljico. Ime ji je Manca. Dobil bom novega mucka. Moj ati je vojaški policist. Imam strica Janeza in teto Heleno. Moji babi je ime Meta, dedku pa Bogo. Imam tudi veliko prijateljev. To so Maks, Zala ... Rad rišem, igram, hodim na predstave, gledam kipe ... Imam sedem sošolcev. Vsi mi stojijo ob strani: od porednih do prijaznih. Smo najbolj vesela družina. Najboljši sem in najboljša oseba sem jaz. Vem, da sem najboljši v rokometu.

Anže Kosmač, 2. c

Sem Eva. Pišem se Bašelj. Imam rjave lase. Hodim v drugi razred. Moji najboljši prijateljici sta Maja in Manca. Mojem bratu je ime Anže. Živim na Dolgem brdu. Rada jem krompir. Imam najboljši učiteljici Marijo in Tjašo. Rada pomagam mami. Moj oči je policist. Moji mami je ime Tjaša. Mojem očiju je ime Peter. Moja babi ima mladičke kužke. Moji babi je ime Magdalena. Mojemu dediju je ime Jože. Zelo ju imam rada. Pri nas v razredu nas je osem. Najboljša sem v risanju.

Eva Bašelj, 2. c

Jaz sem Maja. Pišem se Razpotnik. Živim na Zabavi. Rada jem zelenjavo. Imam modre oči. Imam rjave lase. Imam prijateljici Manco in Evo. Hodim v drugi razred. Rada se igram. Zelo rada plavam. Moja najljubša žival je konj. Stara sem osem let. Moja najljubša barva je zelena. Imam bratca Nejca. Doma imam dva mucka. Imam ju rada. Rada sem zunaj na travi. Nimam rada samo konja, tudi druge živali. Zelo hitro tečem. Z Manco in Evo sva najboljši prijateljici. Skupaj se igramo in učimo. Imava se zelo radi. Najboljša sem v športu.

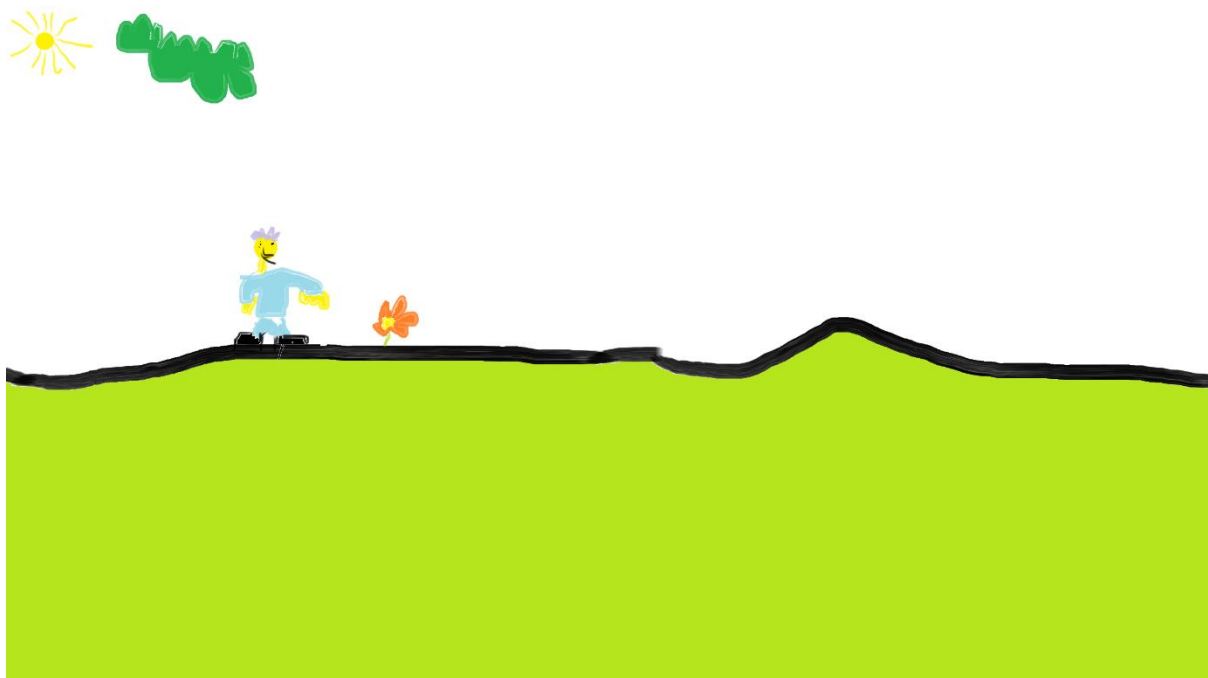
Maja Razpotnik, 2. c

Jaz sem Julija. Pišem se Rožič. Živim na Mlinšah. Imam prijateljico Špelo. Imam rjave oči. Imam rjave lasje. Mojemu atiju je ime Marjan. Moji mami je ime Petra. Stara bom osem let. Rojstni dan bom imela meseca julija. Moji babi je ime Vilma. Mojemu dediju je ime Stane. Uči me učiteljica Marija. Imam sestrično Sabino. Rada jem pire krompir. Hodim v drugi razred. Septembra grem v tretji razred. Rada imam matematiko. Ko bodo počitnice, bomo šli v Topolšico. Moj prijatelj je Rok. Včasih mi Rok nagaja. Midve s Špelo sva tudi sosedi. Špela živi v šoli na drugi strani. Moja najboljša prijateljica prvega razreda je Klara Smrkoj. Klara bo stara sedem let. Dobra sem v pisanju.

Julija Rožič, 2. c

Jaz sem Jure. Pišem se Vozelj. Živim na Ravnah. Imam modre oči. Moj najboljši prijatelj je Tim. Moja najljubša jed je riž. Moja najljubša igrača je družabna igra, ki se imenuje Igra življenja. Star sem osem let. Uči me učiteljica Marija Ribič. Rad se igram. Imamo enega mucka. Ne dolgo nazaj smo šli v živalski vrt. Včeraj smo šli v Ljubljano. Hodim v drugi razred. Rad sem s prijateljem. Rad sem zunaj. Rad ustvarjam. Najboljši sem v matematiki.

Jure Vozelj, 2. c

Ime mi je Lovro. Pišem se Levičnik. Živim v Vidrgi. Imam rjave oči. Imam atija, ki mu je ime Miha. Sestrnici je ime Tinkara, mami pa Katarina. Skupaj smo srečna družina. Moja najljubša pijača je voda. Moja najljubša hrana je kumarična solata. Moji najboljši prijatelji so Tim, Anže in Taj. Sem zelo prijazen. Moja mami je učiteljica. Moj ati je električar. Rad se igram zunaj. Rad imam svojo družino. Moji babi je ime Majda. Dediju pa Janez. Oba imam rad. Imam sedem sošolcev. Imam učiteljico Marijo Ribič. Sem zelo pameten. Rad sem Lovro. Sem zelo zelo zelo zelo pošten. Dobra oseba sem, ker vem, da sem zelo zelo zelo zelo zelo dobra oseba.

Lovro Levičnik, 2. c

Jaz sem Manca. Pišem se Cirar. Doma sem v Vidrgi. Imam blond lase. Imam dve naj naj najboljši prijateljici Majo in Evo. Hodim v drugi razred. Moja najljubša jed so njoki. Imam brata Nejca. Zelo ga imam rada, čeprav mi nagaja. Tudi jaz mu malo rada ponagajam. Imam najboljši učiteljici Tjašo in Marijo. Rada imam svoje majhne mucke. Fantku je ime Tim, punčki pa Lili. Imam sošolce Jureta, Tima, Anžeta, Lovra. Imam kužka Bernija. Moji mami je ime Petra. Očiju pa Dušan. Mami je ime Ivanka. Atu pa Marjan. Moja prababica je Angelca. Doma je v Dobu. Najboljša sem v branju.

Manca Cirar, 2.c

Jaz sem Tim. Pišem se Prašnikar. Živim na Mlinšah. Imam tri najboljše prijatelje. To so Lovro, Anže in Nik. Imam rjave oči. Moja najljubša igrice je MINECRAFT. Moj oči je Matej. Moja mami je Ivana. Doma imamo kmetijo. Tudi kokoške imamo. Doma imamo tudi krave. Imam veliko prijateljev. Imam sedem sošolcev. Imam svojega telička. Najboljši sem v nogometu.

Tim Prašnikar, 2. c

V šoli v naravi sem bil zaspan, ker bilo je t'ko fajn.

Imel sem najlepši dan, ker b'lo je res fajn.

Jedli smo in pili in se veselili.

Na snegu sem bil in se poveselil.

Matija Lavrin, 3. b

V šoli v naravi smo se sankali. Tudi tekli smo na smučeh. V sobah smo se igrali igre. V četrtek zvečer smo imeli disko. V petek smo spakirali oblačila. N avtobusu smo gledali televizijo.

Domen Dornik, 3. b

V šoli v naravi sem se zelo zabavala pri teku in na smučeh. Pred zabavo smo nastopale in zapele pesem Alas. Ogledali smo si tudi delo carinikov. V prostem času smo se igrali s prijatelji.

Tjaša Resniki, 3. b

V šoli v naravi mi je bilo všeč, ko smo streljali z lokom in ko smo se igrali na snegu. Zelo mi je bilo všeč, ko smo se pogovarjali o veselju in tudi ko smo izdelovali vetrnice.

Tjaž Zupančič, 3. b

Čarobni lonček

Nekoč je živel reven pastir. Ime mu je bilo Tine.

Za delo je vsak dan dobil tri kovance. Delal je pri kmetu. Njegova žena je bila zlobna. Ubila je Tinetove starše. Mislila je, da je njen mož preveč radodaren. Hotela je, da njen mož dela več. Iz zlobe je včasih stresla ovčjo hrano, spustila ovce in še kaj. Ko se je tega naveličala, pa mu je podtaknila krajo. In tako ga je kmet odpustil. Ko je šel na pot, se mu je prikazal palček. Palček mu je dal lonček. Če daš vanj roko in si nekaj zaželiš, se ti želja uresniči. Zatem je palček izginil. Najprej si je zaželel lepa oblačila. Potem si je zaželel, da bi bil v mestu, kjer je kraljična. Vsi mladi fantje so bili povabljeni na ples. Kraljična si naj bi tam izbrala svojega moža. Ples bo trajal tri dni. Ker je bil Tine star že 22 let, se je odločil, da bo šel. Prvi dan je kraljični podaril šopek. Plesala sta cel dan. Drugo noč ji je podaril uhane. In spet sta plesala in

plesala. Zadnjo noč ji je podaril ogrlico. In kraljična se je odločila, da bo Tine postal njen mož. Ko sta se poročila, ji je Tine povedal, kaj vse se mu je zgodilo. Povedal ji je tudi, da ne ve, kdo mu je ubil starše. Vzel je lonček ter si zaželel, da bi ju spet videl. Stopila sta pred njega ter mu povedala, kaj se jima je zgodilo. In tudi Tine jima je povedal svojo zgodbo. Njegova zadnja želja je bila, da bi bila žena prijazna. In postala je prijazna.

In vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Anamarija Zupančič, 3. b

Čudežno pisalo

Nekoč pred davnimi časi je živel pisatelj.

Ta pisatelj je zelo rad pisal otroške pravljice. Nekega dne mu je v glavo prišlo polno čudnih misli. Zamislil si je, da bi imel takšno pisalo, ki bi mu samo rekel :» Čarobno pisalo, zdaj pa napiši zgodbo, ki se je ni spomnil še nihče. » In pisalo bi ubogalo. Če pa bi hotel, da bi pisalo nehalo pisati, pa bi dejal:« Čarobno pisalo, zdaj se ustavi, črnilo pospravi in se v lonček na mizi spravi.« Nekega jutra je na okno priletel metulj in rekel: »Kar si zaželiš, to dobiš.« Pisatelj je dobil čarobno pisalo. Nekega večera pa je prišla čarovnica in mu ga vzela. Pisatelj je to ugotovil šele zjutraj. Odšel je do nje in ji vzel pisalo, njo pa vrgel v peč.

In pisatelj je živel srečno do konca svojih dni.

Gaber Sušnik, 3. b

Sem kraljična

Sprehajala sem se, ko je zagrmelo in zahrumela je strašna nevihta. Zagledala sem grad in potrkala na grajska vrata. Odprli so mi in ker sem bila čisto premočena, so me povabili v grad. Povedala sem jim, da sem prava kraljična. Pripravili so mi posteljo. Spala sem zelo slabo, celo noč me je nekaj žulilo. Drugo jutro so bili vsi zadovoljni. Verjeli so mi, da sem prava kraljična. In čez leto dni sem se poročila s kraljevičem.

Ana Škrinjar, 3. b

Sneženi mož

Sneženi mož je v mestu potrkal na neka vrata. Ni slišal, da bi mu kdo odgovoril, zato ni vstopil. Usedel se je in zaspal. Naslednje jutro, ko se je sneženi mož zbudil, je

opazil, da so se vrata sama od sebe odprla. Sneženi mož se je začudil in vstopil. Zagledal je rože in se zelo razveselil. Malo jih je občudoval, nato pa se je odpravil iskat mačka, vrano in zajca. Povedal jim je, da je našel rože. Zelo je bil vesel in sploh ni opazil, da se je začel topiti. Tako se je dobre volje stopil.

Klara Razpotnik, 3. b

Bernarda Lavrač, 7.b

Neža in Piki

Neža in Piki sta bila v parku. Bilo jima je dolgčas. Piki je Nežo zelo lepo gledal. Neža je vstala. Piki je bil srečen. Odšla sta na sprehod. Videla sta prijatelje. Neža se je šla igrat. Na Pikija je pozabila. Piki je zagledal ptička. Odšel je za njim. Bil je v gozdu. Ko je Neža izvedela za to, je bila žalostna. Tolažila jo je prijateljica Lili. Klicali so Pikija. Odšla je v park. Tam je našla Pikija. Zelo močno ga je objela.

Zala Redl Kolar, 3. b

Moja budilka

Moja budilka je okrogla in srednje velika. Ohišje je iz plastike. Nogici, ki držita budilko, da stoji, sta kovinski. Sestavni deli so ohišje, nogici, številčnica in štirje kazalci. Vsi kazalci so kovinski. Sekundni kazalec je zelo tanek. Ozadje številčnice je glava krave. Ohišje budilke je bele barve. Čez številčnico in kazalce je steklo. Na zadnji strani so trije gumbi. Najmanjši gumb je za vklop in izklop alarma. Dva večja pa sta za nastavitev alarma in časa.

Klara Razpotnik, 3. b

Stenska ura

Je v naši dnevni sobi. Je v obliki drevesa. Ima tri kazalce: prvi je sekundni, drugi je minutni in tretji je urni. Urna in minutna kazalca sta drugačna od sekundnega. Na uri so samo številke 3, 6, 9, 12, ostalo pa so solzice. Pod številčnico je napisano Izlaški fantje, 17. 9. 2005. Mami in oči sta jo dobila za poročno darilo. Njeno ohišje je leseno. Je zelo lepa.

Ela Gobovc, 3. b

Moja hiša

Naša hiša stoji na vasi. Ima fasado, ki je bež barve. Hiša je pravokotne oblike. Je iz opeke. Tudi pokrita je z opeko. Na vrhu slemena so trije dimniki. Pred vhodnimi vrati je vetrolov. Na vhodnih vratih je deset okenc. V hiši je najprej predsoba. Imamo kuhinjo, dve otroški sobi, dnevno sobo, spalnico, kabinet in kopalnico. Naša hiša je namenjena bivanju.

Iva Martinčič, 3. b

Moja babica

Moji babici je ime Nina, piše se Škrinjar. Stara je devetinšestdeset let. Tehta osemindeset kilogramov. Visoka je sto enainšestdeset centimetrov. Ima okroglo, srednje veliko glavo in rdeče ustnice. Je sivolasa in ima malo skodrane lase, rjave oči in majhen, ozek nos. Največkrat je oblečena v modro majico, sive hlače, rdeče copate, okoli vratu pa ima srebrno ogrlico. Njen hobi je delo na vrtu. Njeno posebno znamenje pa je, da je zelo zelo prijazna.

Ana Škrinjar, 3. b

Palača iz snega

Nekoč je živela deklica, ki je imela zelo rada sneg. Neke noči je bila deklica stara dve leti in je izgovorila svoje ime. Njena prva beseda je bila mama, potem očka in Lili. Neke noči je začelo snežiti in Lili je bilo strah, ker je gremelo. Naslednji dan se je na dvorišču nabiralo na tisoče snežink. Mama, oče in Lili so odšli na potovanje. Blizu koč, kjer so začasno stanovali, je bila ledena palača. Minila so leta in Lili je bila stara devet let. Odšli so tja, kamor si je Lili želela, in to je bil isti kraj, kamor so odšli pred leti. Lili je rada raziskovala in našla je ledeno palačo. Šla je vanjo in videla zlat prstan. Dala ga je na prst in zgodilo se je nekaj čarobnega. Lili je postala lepotica! Pred njo so se zbrale Pepelka, Sneguljčica, Zlatolaska, Trnuljčica ... Zdaj je Lili oziroma Lepotica postala ena izmed njih. Tako kot vse druge je dobila vžigalnik. Povedale so, da naj ga takrat, ko bo potrebovala pomoč, prižge in one ji bodo prišle pomagat. Tako sta starša izvedela, da je Lili postala Lepotica.

Ela Gobovc, 3. b

Palača iz snega

Nekega dne so v neki vasi na severu živele tri majhne severne lisičice. Živele so v palači iz snega. V palači niso bile same, z njimi je bila njihova mama. Mame so se zelo bale, ker če bi kaj naredile narobe, bi jih kaznovala. Prvo noč je iz palače pobegnil najstarejši mladič. Mama se je že spraševala, kje je. Drugo noč je iz palače pobegnil srednje velik mladič. Mama se je spet spraševala, kaj se je zgodilo z njim. Tretjo noč je iz palače pobegnil najmanjši mladič. Ko so se mladiči srečali, so odšli k trolu. Prišla je tudi čarovnica. Mamo so za en dan pričarali v puščavo. Ko so mamo pričarali nazaj, so mladiči še pet dni in pet noči ostali pri prijateljih. Vrnitev k mami jim je bila všeč, ker ni bila več tako stroga in lepo so živeli do konca svojih dni.

Katja Razpotnik, 3. b

Pazi, kaj govoriš

Nekoč je živela mala metuljčica Nora, ki je uživala srečno življenje. Njen dom je bil daleč med prelepimi travniki, na vasi, kjer so cvetele najlepše cvetlice. Hiša metuljev je bila pisana, polna okroglih oken, skozi katera je ves čas sijalo toplo sonce in imela je prečudovit vonj po vijolicah. Starši Nore so bili ljubeči in skrbni. Mati je bila najlepša metuljčica na vasi in včasih je bila celo učiteljica plesa. Norin oče pa izjemen operni pevec. Zato ni bilo nič čudnega, da je mala Nora podedovala po starših dar za ples in petje.

Starše, sorodnike in prijatelje je ves čas razveseljevala s plesnimi in pevskimi nastopi, kadar je le bilo mogoče. Najraje je imela karaoke. Bila je razigrana metuljčica, polna življenjske radosti, veselja, pozitivne energije. Kamorkoli je prišla, so jo vsi imeli radi, saj je bila zelo prijazna metuljčica.

Starši so jo vseskozi spodbujali pri njenih interesih in ji govorili, da je nekaj posebnega. Res je, da so bila njena krila drugačna, nesimetrična in imela je veliko piko na levem krilu. Nora se je včasih na trenutke zamislila nad svojo drugačnostjo, vendar so ji starši ves čas dopovedovali, da je posebna z razlogom. Posebni ljudje znajo spremeniti svet na bolje in zato že ima razlog, da je drugačna. Nora se je sprijaznila s svojim videzom in se ni več zmenila za svoje drugačno krilo. Pomemben je bil njen značaj in notranje vrline in ne njena zunanost.

Nora je tako rasla in rasla in zrasla v najstnico, ki je morala od doma. Odšla je v šolo, kjer bo odslej urila svoje veščine in pridobivala znanje v drugem okolju. Tako se je metuljčica preselila v kraj, kjer bo obiskovala šolo za ples in petje. Tam je spoznala nov krog ljudi. Vsi so imeli en cilj, biti čim boljši v petju in plesu.

Zaradi pretirane tekmovalnosti med novimi metulji njeni sošolci niso imeli interesa spoznati prave metuljčice Nore. Ocenjevali so jo na podlagi njene zunanosti. Njeno krilo s piko jim ni bilo všeč. Zaradi tega so jo zasmehovali. Prav tako so se norčevali iz njenih plesnih korakov, češ da so zanič. Pri petju so imeli ogromno pripomb, da je njen glas hripav, da njena barva glasu ni prijetna ušesom, prav tako jim ni bil všeč njen vonj. Ves čas so ji trobili, da je grda, da ima čudaški trak v laseh, da so njene oči prevelike, njeno obnašanje da je otročje, da ni ne lepa in ne pametna, da so njeni lasje mršavi in noge predolge.

Hana Bervar, 6. b

To vsakodnevno zasmehovanje in vsakodnevni val grdih besed je na Nori pustil pečat. Metuljčica, ki je nekoč verjela vase in v svoje sposobnosti, je sedaj padla na dno. Zaradi vsakodnevnih grdih besed vrstnikov je počasi začela verjeti, da je res grda, nesposobna in zanič. Njena samopodoba je bila uničena. Verjela je, da ni na pravem mestu, pravi šoli, da bi bilo zanjo najbolje, da pusti šolo in gre nazaj domov, saj ni dovolj dobra, da bi končala študij. Sošolci in sošolke so očitno predobri zanjo in ona ne spada med njih.

Poleg tega je njena pika res ogromna, grda in moteča.

Tako je vsak dan posebej razmišljala o sebi zelo slabo in zato se je vsak dan tudi slabše počutila. V šolo je hodila s težavo. Pri plesu v šoli ni pokazala svojih zmožnosti, ko je pela, ni pustila glasu, da pride do izraza. Pela je plitko, tiho in neprepričljivo. Učiteljica plesa je videla, da se Nora obnaša nesproščeno in da se z njo nekaj čudnega dogaja.

Ni je hotela izpostavljati pred sošolci, je pa zato naredila preizkus, če se bo metuljčica le vklopila v družbo in postala vedrejša in samozavestnejša. Kajti kljub vsemu je v metuljčici videla talent za ples in petje.

Napovedala je tekmovanje v plesu za novo leto. Določila je skupine in pare, ki bodo sodelovali v plesni točki v okviru noveletnega tekmovanja. Tako je Nori dodelila najlepšega in najbolj priljubljenega metulja na šoli, Matica. Ta je bil dekletom zelo všeč, saj je bil odličen pevec in tudi kitarist. Bile so nore nanj. Vsi so se učiteljčini odločitvi čudili. Vendar ker so jo globoko spoštovali, ji niso oporekali.

Tako sta se Matic in Nora morala dogovoriti, kdaj bosta obiskovala vaje v popoldanskem času. Pričela sta s sestavljanjem koreografije. Matic je kmalu videl, da ima Nora dobre zamisli ter tudi talent za ples in petje.

Na vaje sta z veseljem hodila vsak dan. Komaj sta čakala uro, da se dobita. Zelo sta se zblížala in hitro postala dobra prijatelja. Matic je bil ob Nori lahko sproščen, ona pa

se je ob njem lahko končno nasmejala. Nora je spoznala, da je Matic pravzaprav preprost metulj iz vaškega travnika, tako kot ona. Večkrat sta skupaj obujala spomine iz otroštva in se ob tem prav zabavala. Metulj Matic je tako spoznal Noro na drugačen način, kot so jo videli njeni sošolci. V njej je prepoznal dobro in preprosto, pozitivno, lepo, pametno, prijazno, razigrano in vsekakor posebno metuljčico. Zaljubil se je vanjo in ona vanj.

Nekega dne so prišli do njega njegovi prijatelji. Prosili so ga, naj preneha sodelovati s čudaško metuljčico in se naj raje pridruži njihovi skupini, saj bo tako imel večje možnosti za zmago na plesnem tekmovanju. Vendar metulj Matic ni sprejel povabila svojih prijateljev. Zaradi tega so bili jezni nanj in ga v celoti odrinili iz svojega kroga metuljev. Matic se ni zmenil zanje. Verjel je v metuljčico Noro in v sebe ter v njun ples in točko, ki sta jo skupaj sestavila.

Bližalo se je novo leto in z njim veliko tekmovanje. Vsi so bili na trnih, kdo bo veliki zmagovalec. Trudili so se vsi. Učitelji so odlično pripravili prostor in okrasili dvorano. Ko sta vanjo vstopila Matic in Nora, so bili v njej zbrani že vsi tekmovalci. Požela sta val zasmehovanj, vendar se nista zmenila za to. Odločno sta vkorakala v dvorano in se ogrevala zase.

Nastopil je čas, ko sta prišla na vrsto. Metuljčico je bilo strah, bila je negotova in neprepričana v svoje znanje in sposobnosti. Strah jo je bilo, če se bo zapletla v svoje dolge noge, če bo pozabila korake, če bodo vsi gledali le njeno veliko piko na krilu ... Vendar jo je Matic ohrabil, ji povedal, da je najboljša plesalka, kar jih je kdaj srečal, in da verjame vanjo in v njun trud in ples. S tem jo je potolažil, kajti verjela mu je. Zopet je zbrala pogum. Matičeve besede so delovale nanjo spodbudno in odločila se je, da bo verjela vase in v to, kar zmore. Rekla si je, da bo dala vse od sebe.

In res. Njun nastop je bil odličen, zmagovalen. S svojim plesom in petjem sta zaprla usta vsem sošolcem in sošolkam, ki so ju doslej zbadali in zasmehovali.

Dokazala sta jim, da sta sposobna plesalca in pevca. Zmogla sta kljub temu, da so ju vsi zavrnil, zasmehovali in zbadali. Tako sta dokazala, da sta boljše od njih. In ne samo kot pevec in plesalka, temveč kot osebi. Sošolci in sošolke so tako spoznali, da so se skrajno neprimerno obnašali in jih je bilo zaradi tega sram. Na koncu so jima iskreno čestitali in se jima opravičili za vse storjeno. Matic in Nora sta bila zopet sprejeta v družbi.

Dragi bralec in bralka. Zavedaj se, da imajo besede veliko moč. Zato **pazi, kaj misliš in govoriš. S svojimi besedami lahko na druge vplivaš ali dobro ali slabo. Naj bo tvoja misel in beseda dobra. Govori pozitivne stvari in spremeni svet na bolje.**

Učenci literarnega krožka PŠ Mlinše (3. in 4. razred): Kaja Brodar, Anaya Gaja Vozel, Špela Kolar, Lara Brajer, Ariana Lavtar, Žak Jerman, Aljaž Arbi, Rocco Tatarovac, Lana Tatarovac, Matic Smrkolj

Flora reši svet in dediščino svojih prednikov

Nekoč je živela deklica Flora. Babica ji je podarila prekrasno ogrlico, na kateri je bil obesek, in sicer vila.

Flora je imela zelo lep dom, ki je ležal na prelepem travniku. Na travniku je bil svež zrak, bilo je mirno in Flori je bilo to zelo všeč. Nekega sončnega popoldneva je Flora po šoli odšla na travnik. Kar naenkrat je zaslišala rahel glasek. Pogledala je za rožo in videla vilo Mijo. Z njo se je dobro spoznala in Mija jo je peljala v svoj dom. Tam je bilo mnogo vil. Njihov dom je bil poln barv in rož, vsaka njihova hiša je bila drugačne barve, le strehe so bile iz modrih rož. Naslednji dan je Flora spet odšla k vilam in kraljica vil ji je povedala, da hoče župan na tem travniku zgraditi tovarno. Flora je odhitela novico povedat staršem in vsi skupaj so odšli k županu. Prosili so ga, naj odpove gradnjo tovarne. Župan jih je zavrnil. Tako so žalostni odšli domov. Tam so že stala vozila in material za gradnjo tovarne.

Flora je odhitela k vilam in skupaj so sklenile, da morajo s svojimi močmi zaustaviti vozila in delavce. Kraljica vil je opazila Florino ogrlico in ji povedala, da se lahko s pomočjo ogrlice tudi ona spremeni v vilo. Flora je to tudi storila. Nato so vse skupaj s svojimi močmi poskusile zaustaviti gradnjo. Na koncu jim je uspelo. Ko se je Flora zadovoljna vrnila domov, ji je mami predlagala, da gresta skupaj v mesto. Vendar v mestu Flori ni bilo všeč, saj je bilo onesnaženo, v njem ni bilo svežega zraka ali gozda. Ko sta se vrnila domov, je Flora brž odhitela k vilam. Povedala jim je, kako je mesto onesnaženo in kako vse smrdi. Skupaj so izdelale načrt. Flora je zbrala vse meščane in jim povedala, da se bodo veliko bolje počutili, če bodo s svetom lepše ravnali. Po Florini utemeljitvi so se ljudje zamislili in kmalu lepše ravnali s svetom. Ločevati so začeli odpadke, zapirali tovarne, metali papirčke v koš ...

Tako je bilo povsod v vasi in v mestu vse lepo in prav. Flora je svojo dediščino rešila pred onesnaženjem. Vedi, da moraš lepo ravnati z okoljem, kajti le tako bo svet neonesnažen, lepši in vsi bomo srečno živeli v njem.

Anaya Gaja Vozel, 4. c

Palček za vedno

Nekega dne je mali palček sedel na travo in ta se je začela tresti. »Joj! POLETELA JE« Jaz sem takrat spala. Trava je letela kot leteča preproga.

Ob polnoči se je palček znašel v Kračah. Kmalu je treščil v okno naše hiše! Takoj sem se zbudila in šla pogledat, kaj se dogaja. Videla sem travo in majhnega palčka. Bil je zelo prisrčen in majhen kot moji dve dlani skupaj. Vzela sem ga v naročje. Nisem bila prepričana, ali je resničen. Vprašala sem ga: »Kdo si?« On pa mi je odgovoril: »Sem mali palček. Ali sem se izgubil?« Povedala sem mu, da je to možno in da naj mi pove, kje je doma. In povedal mi je, da je doma v pravljici. Odgovorila sem mu: »Potem si se pa res izgubil. Kako pa to, da si se izgubil?« Zjutraj sem se usedel na travo in poletel... ..« Vse mi je opisal. Kmalu se je zdanilo in ati je prišel v sobo, jaz pa sem palčka hitro skrila za hrbet. Ati me je pogledal in glasno rekel: »Dobro jutro. Kaj pa počneš? Po navadi ob tej uri spiš.« »Danes sem vstala malo

prej da bi te presenetila.« Ati me je vprašal: »Kaj pa skrivaš za hrbtom?« »Veš, ati, nič takega ni. En majhen kipec, ki sem ga kupila v trgovini.« Zlagala sem se mu. »No, pa mi ga pokaži,« je vztrajal ati. Palček je v hipu postal trden kot kip in sem ga lahko pokazala atiju. »Ja, zelo je lep. Zdaj pa se hitro preobleci in pridi na zajtrk.« In končno je ati odšel iz sobe. Potem sem palčka vprašala, kako mu je ime. »Ime mi je Veselko.« Povedala sem mu, da sem Ajda in ga vprašala, kako se imenuje njegova dežela. »Imenuje se M-I-N-O-P-A-L-I-Č-K-A!« je odgovoril palček. »Aha, zdaj pa razumem. Ali moraš že oditi?« sem ga vprašala. Z nasmehom mi je povedal, da ne

bo odšel nazaj, ampak bo z menoj ostal za vedno.

Ko sem odšla v šolo, se je učil iz zvezkov, ki so ostali doma. Ko ni pouka, se skupaj druživa in mi pravi pravljice iz svoje dežele.

Ajda Miklič 4. b

Ana Grošelj, 6. b

Palček in moja velika skrivnost

(domišljjski spis)

Ko sem si umila zobe in se ulegla na posteljo, je nekaj priletelo v mojo sobo. Nekaj tako majcenega in prsrčnega. Letelo je na oblaku in jaz sem vzkliknila in se zelo razveselila.

Saj je palček! Imel je rdečo kapo, na žalost je bil plešast, ampak nič za to, taki so pač nekateri palčki. Ko me je zagledal, me je takoj pozdravil z besedami: »Dober dan, gospa,« in odkril svojo lepo rdečo kapo. Seveda pa sem mu rekla: »Jaz sem pa Jona. Lahko me kar tikaš. Kako je pa tebi ime?« Odgovoril mi je: »Jaz sem Buc.«

Predlagala sem mu, da greva kar spat. »Pa lahko noč in lepe sanje ti želim, moj novi prijatelj Buc.« Tudi on je meni zaželel lepe sanje. Palček je s svojim oblakom odletel daleč proč, da se je kar kadilo za njim. S tako hitrostjo je odletel med oblake v temno noč. Zjutraj, preden sem se zbudila, je bil Buc že pred menoj na moji postelji. Tako me je prestrašil, da sem kar zakričala. Potem je mami pritekla v sobo in me vprašala, kaj se je zgodilo. Palček je imel srečo, da se je še pravi čas skrnil pod posteljo. Mami me je vprašala: »Kaj se je zgodilo, da kričiš in se premetavaš po postelji?« »Nič, nič, samo poskusila sem, kako najglasneje zakričim. Nič takega, da bi morala priti.« In je odšla. Jaz sem si oddahnila in Buca povabila nazaj na posteljo. Buc mi je rekel: »Oprosti, ker sem te prestrašil. Prosim, nikomur ne povej, da sem tu. Zato bo to najina skrivnost.« »Prav, obljubim, da bo to najina skrivnost.«

Ko sva se vse dogovorila, je palček Buc rekel, da bo ostal in da bo vedno z menoj v postelji in ko bom jaz v šoli, se bo lepo in pridno igral z mojimi igračami.

Jona Udovič, 4. b

Trol iz čudežne jame

(domišljjski spis)

Nekoč pred davnimi, davnimi časi je živela deklica Jana. Stara je bila okoli osem let. Bila je najbolj prijazna deklica v vasi, a nihče se ni hotel igrati z njo. Zato se je odpravila na pot poiskat Trola, ki izpolnjuje želje.

NO, PA POGLEJMO, KAJ SE JI BO PRIPETILO NA NEVARNI, A NADVSE ZANIMIVI POTI.

Nekega dne se je Jana odločila, da obišče Trola želja. S sabo je vzela rezino kruha in malo vode. Šla je mimo reke Mure in videla staro gospo, ki kliče na pomoč, saj si je zvila gleženj. Odhitela je do nje in ji dala mrzel obkladek na njen gleženj. Gospa ji je bila zelo hvaležna, v zameno ji je dala neko staro leseno krtačo. Jana sicer ni vedela, kaj naj s staro leseno krtačo, a verjetno ji že pride prav. Na poti je srečala še psa. Jani je rekel: »Deklica, ali bi bila tako prijazna in mi dala svojo leseno krtačo? Obljubim, da bo tvoja prijaznost poplačana.« In res, deklica da psičku krtačo, psiček pa njej neko piščal. Deklica ni vedela, zakaj jo bo potrebovala, a je vedela, da jo za nekaj zagotovo bo, saj je bilo s staro leseno krtačo enako. Čez nekaj časa se je znašla pred reko Savo. Morala je priti čez njo, ampak ni imela ne čolna, ne letal, ne padala. Imela ni nič. Spomnila se je na tisto piščal, ki ji jo je dal psiček. Zaigrala je nanjo in iz grmovja se je dvignila kača Strupenjača. Začela je sikati in sikati, potem

pa je rekla: »Ssssssssss, povej mi pet besed na črko K, časa imaš osem sekund.« In že je bila ena, potem pa dve in Jana je začela govoriti: »Kum, kača, krtača, klop in klopotaća.« Kača je glasno zasikala od jeze in rekla: »Nooo, prav, objuba dela dolg, res je, da si bila že pri sedmi sekundi, a ti je na koncu uspelo.« Kača se je stegnila čez celo reko Savo in Jana je lahko splezala po kačinem hrbtu. Deklica je prišla pred goro čarobnega Trola. Potrkala je na velika kamnita vrata in odprl je majhen moder puhasti Trol. Kar naenkrat se je Trol povečal, postal je zelen in izgubil je vse tiste lepe puhaste dlake, zakričal je: »Kdo si upa motiti velikega in vsemogočnega Trola Gullija?« Jana se je zravnila in mu rekla: »Rada bi, da mi izpolnite eno samo željo.« Gulli je rekel: »Potem moraš rešiti uganko. Uganka se glasi tako: že beseda samo ŽELIM, ti pove odgovor. Časa imaš šest sekund.« Jana je bila že pri pet in končno je rekla: »To je beseda ŽELJA.« Trol jo je vprašal, kakšna je njena zadnja želja. Jana je pomislila, da tokrat ne sme misliti samo nase, ampak na vse uboge otroke, ki si želijo le, da bi bili zdravi in imeli topel in varen dom. Jana si je to v imenu vseh otrok na svetu tudi zaželela. Trol pa ji je to željo tudi izpolnil. Šele ko je Jana prišla domov, je ugotovila, da je najsrečnejša dekllica na svetu in da ji prav nič ne manjka. S svojo željo je dekllica spremenila svet.

In to, otroci, je bila zgodba o tem, da moramo ceniti to, kar imamo, in da pomislimo na tiste otroke, ki nimajo nič. Upam, da ste v tej zgodbi uživali in da si jo boste zapomnili za celo življenje.

Tjaša Ravnikar, 4. b

Moj obuti prijatelj

Nekoč sem bral neko knjigo. Ta knjiga je imela naslov Obuti maček. Ravno ko sem jo prebral, je nekdo potrkal na vrata.

Bil je Obuti maček. Maček je vstopil in ko sem ga videl, sem pomislil: »Hej, to je tisti Obuti maček iz knjige.« Zelo se mi je zdelo čudno. Mislil sem, da je to samo izmišljena zgodba. Povabil sem ga, naj vstopi v mojo sobo. Pokazal sem mu knjigo. Maček je nagajivo zapredel. Vprašal sem ga, zakaj in kako je prišel iz knjige k meni. Nagajivo mi je odgovori, da se mu zdim ravno pravšnji, da skupaj narediva kakšno lumparijo. Predlagal je, naj greva na sprehod in se v miru pomeniva o tem, kaj bova ušpičila.

Ko sva bila že čisto blizu parka, tam na jasi pred gozdom, me je čakalo presenečenje. Moj novi prijatelj je povabil še veliko drugih pravljicnih junakov. Tam so bili Ata Smrk in ostali smrkci, volkodlaki, velikani, škratje, Trnuljčica, Sneguljčica in njeni palčki, dobre vile in še mnogo drugih. Obstal sem ves presenečen in maček je zavpil: »Naj se zabava začne«.

Mislil sem, da sanjam. Sredi jase se je pravljico kar sam postavil velik šotor. Skozi šotor je bila položena rdeča preproga. Na preprogi so bile mize, obložene s tortami, bonboni, keksi, sladoledom, smetano, čokolado, skratka vsem, kar si srce zaželi. Začel se je dren za vstop v šotor. Vsak je želel svoj del slaščice.

Gašper Jerman, 9.a

Sneguljčica je vse zbrane ogovorila. Z mačkom sva se spogledala in takoj mi je bilo jasno, da nekaj načrtuje. Njegov pogled se je ustavil na veliki smetanovi torti, se obliznil in navihano pogledal mene in nato Sneguljčico. Postavil se je na vse štiri tačke, se neopazno pretihotopil do mize, kjer je bila torta. Sneguljčica je še vedno govorila in vsi pogledi so bili usmerjeni vanjo. Razen mojega. Gledal sem mačka.

Maček je skočil na mizo, se postavil na zadnje tačke in zavpil: »Pazi, presenečenje.« In torta je že letela po zraku, naravnost proti Sneguljčici in njenim

palčkom. Skoraj bi me kap! Sneguljčica je padla po tleh, bila je negibna. Palčki so se razjezili. Planili so proti mizi in z nje pobrali vse, kar jim je padlo pod roke, in nadaljevali boj. Mene je zadelo čokoladno jabolko.

Ko je vsega na mizi zmanjkalo, se je boj končal. Jazen sem bil na mačka, saj je pokvaril zabavo. Pobral sem čokoladno jabolko in ga nesel Sneguljčici, ki je še vedno ležala na tleh. Jabolko sem približal njenim ustom, da je vanjo ugriznila. Odprla je oči, se nasmejala in vame zalučala kos smetanove torte.

Maček me je pospremil domov. Celo pot nisva govorila. Ko sva prišla do moje sobe, sem ga prosil, da naj gre nazaj v knjigo, saj je bolje o takšnih dogodivščinah brati v pravljici kot pa jih resnično doživljati.

Mark Tian Hriberšek, 4. b

Mijine čarobne kotalke

Nekoč je v nekem mestu živela dvanajstletna deklica Mija. Nekega dne ji je mama podarila svoje posebne kotalke iz otroštva, ki so bile zelo lepe. Bile so prečudovite modro vijolične barve.

Mija se je mami globoko zahvalila za kotalke in jo objela. Ko si jih je hotela obuti, jo je bilo strah in kotalke je pospravila nazaj v omaro. Mama jo je zelo spodbujala in Mija je končno začela kotalkati. Na kotalkah se je zelo zabavala, veselila in zdelo se ji je, da leti v vetru. Mama je bila tako navdušena, da je Mijo prijavila v klub kotalkarjev. Mija je bila navdušena nad mamino odločitvijo. Ko je Mija prišla v klub, jo je bilo strah, vendar so jo kotalkarji zelo dobro sprejeli. V kotu sta stali dve dekleti po imenu Valentina in Katija, ki pa se z Mijo nista hoteli pogovarjati. Kasneje se je Mija bolje spoznala z učiteljico kotalkanja. Učiteljica Tamara je Mijo preizkusila v kotalkanju. Tamara je bila nad Mijinim kotalkanjem navdušena. Tamara je Miji povedala, da bo kmalu potekalo tekmovanje v kotalkanju in jo vprašala, če bi tudi ona želela tekmovati. Mija je seveda privolila. Tamara jih je razdelila v skupine, in sicer so bili v prvi skupini Neja, Matic, Janja, Aljaž, Vesna in Rok, v drugi skupini pa Mia, Mateo, Valentina, Simon, Katija in Gaston. Katija in Valentina nista bili ravno navdušeni nad skupinama. Vsaka skupina je morala sestaviti svojo koreografijo. Pričeli so z delom. Vsako popoldne so se dobivali in trenirali. Sestavili so fantastične korake.

Bližalo se je tekmovanje. Ko sta skupini prišli na kotalkališče, je bilo zelo lepo okrašeno. Ko je bil čas za začetek tekmovanja, sta bili obe skupini na trnih. Na vrsti je bila prva skupina. Odplesali so odlično kotalkarsko točko. Na vrsti je bila še Mijina skupina. Pričeli so s plesom. Točka je bila naravnost odlična. Na kotalkališče je prišla zelo znana in dobra kotalkarica LUNA VALIENTE. Razglasila je zmagovalno ekipo, in sicer Mijino skupino. Mijini mami so se od veselja ulile solze in Mija ni mogla verjeti, da je zmagala na tekmovanju kotalkanja. Vsi so čestitali Mijini skupini.

Tako je Mija postala zelo uspešna in dobra kotalkarica. Ob vsakem njenem uspehu jo je spremljala njena mami.

Dragi bralec ali bralka, nikoli te naj ne bo strah, poskusi, zaupaj vase in uspelo ti bo!

Anaya Gaja Vozel, Kaja Brodar, 4. c

Sneguljčica in sedem palčkov, Janko in Meta, Rdeča kapica

(moja pravljica malo drugače)

Nekoč pred davnimi časi je v nekem gradu živel zelo prijazen, grda in pametna punca po imenu Sneguljčica.

Imela je sedem bratov, ki so bili palčki. Palčki so bili lepi, sebični in zlobni do Sneguljčice, zato so jo nekega dne poslali z gradu. Sneguljčica je odšla v gozd, kjer je videla volka, ki je zalival rože. Vprašala ga je, če ve, kje bi lahko prespala. Volk ji je povedal, naj gre po poti naprej in videla bo staro hišico. Zahvalila se je in odšla nazaj

po poti. Naenkrat je pred sabo zagledala staro hišico, ki je še komaj stala. Potrkala je, ampak ji nihče ni odprl. Potem je potrkala še enkrat in vrata so se sama odprla. Ko je vstopila, ni mogla verjeti svojim očem. Hišica je bila polna lepih oblek, ogrlic ... Nato pa je zagledala prijatelja Janka. Šival je in šival in izdeloval ogrlice ... Poleg njega pa je stala Metka, ki ga je prisilila, naj dela. Sneguljčica je Metki rekla, da naj Janka pusti pri miru. Metka pa se je zadrla, da če ne bo nehala ukazovati, jo bo nesla k strašnemu zmaju. Sneguljčica je hitro stekla do gozda in tam zagledala čarovnico. Čarovnica je bila zelo prijazna in zato jo je Sneguljčica prosila, če ji lahko pomaga ustaviti Metko. Čarovnica je privolila. Takoj ko sta stopili v hiško, je čarovnica opazila obesek na Metkinem vratu. Ta ogrlica je bila črne barve in čarovnica je dejala, da Metka nosi ogrlico, ki vsakega človeka naredi zlobnega. Zato ji je čarovnica vzela ogrlico. Metka je postala spet prijazna. Metka se je čarovnici in Sneguljčici zahvalila, Janku pa opravičila. Zaradi grdega ravnanja je Metka Sneguljčici dejala, da lahko spi v njeni hiški. Čarovnica je odšla domov in pomahala v slovo. Sneguljčica pa je dejala, da se bo vrnila k bratom in jih vzela v roke. Janko in Metka sta ji še pomahala v slovo, Sneguljčica pa je storila enako.

Tako se je Sneguljčica vrnila domov in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Anaya Gaja Vozel, 4. c

Pomladno prebujanje

Prišla je prišla vesela pomlad,
z njo pa začel biti srček je mlad.
Prebudile so se živali,
nas pa odnašalo je kar k obali.

So rožice se med seboj dogovorile,
da svoje cvetke bodo na dan pomolile.
Sonček pa je bil vesel,
da greti močnejše nas bo spet začel.

Drevesa so svoj čar razkrila,
v zeleno barvo se ovila.
Ker pa brez dežja ne gre,
deževati spet začne.

Ker narava vsa brsti,
prebujamo se tudi mi.
Sonček greje tudi nas,
in veselje kipi iz nas.

Anika Veteršek, 5. b

Ina Vidmar, 6. a

Pridevniki

Pridevnik privabi lepe
pomene.

Očetu nahrbtnik in
mami besede.

Pridevnik si rad išče
lepe pomene.

Če tudi ta prave in ne sladkosnede.

Ajda Sešlar, 5. b

Pomlad

Pomladi vse začne cveteti.

Trobentice začnejo igrati,
tulipan pa se smehljati.

Takrat tudi živalce
pridejo nas obiskati.

Ko pomlad se prebudi,
ko ptice selivke vrnejo se,
ko topel žarek sonca posije,
poseben občutek v meni je.

Ajda Sešlar, Lara Kmetič, 5. b

Ptička

Ptička je pela
in poletela,
poletela je čez mejo,
usedla se je na vejo.

Ptička je bila vesela,
ker je živela,
nikoli se ni pustila motiti,
v druge kraje je hotela iti.

Ptička s prijateljicami rada je letela
in nikoli ni omedlela,
vedno je razigrana
in tudi nasmejana.

Potem mladičke je dobila
in zelo se veselila,
družino rada je imela

in srečno dolgo je živel.

Brigita Lavrač, 5. b

Narobe šola

Če tabla na učiteljico piše,
če otroci učiteljico učijo,
če list po svinčniku piše,
če učenci v jedilnici festival naredijo,
če malica učenca je,
če stoli na učencih sedijo,
če omarica v učenca knjige zлага,
če copati učence obujejo,
če berilo učenca bere,
če šola na glavi stoji,
če na svetu kje je takšen red,
je to narobe šola.

Larisa Lavrin, 5. b

Mika me

Mika me, mika, pot do obzorja,
kjer se Luna Zemlje dotika.
Mika me, mika, pot v vesolje,
od koder se Zemlja kot zvezda svetlika.
Mika me, mika, pa pika!
Pika, kakor neskončnost velika.

Tinkara Tomažin, 5. b

Pomlad

Pomlad je, ko se narava zbudi,
in vse naokrog se resno čudi
in vsaka zima v kotu zbledi,
saj vsak si ven želi.
Saj vsi se veselijo,
da slišijo ptičjo harmonijo.
Čebele delajo v panju med,
nikoli nikjer ne vidiš led.

Hana Bervar, 6. b

Pomlad je takšna,
nikjer ni drugačna.
Pomlad je, ko se narava zbudi,
in mi smo zdaj veseli vsi.

Maksim Lara Bedrač, 5. b

Narobe šola

Naša šola je narobe šola,
učenci smo učitelji,
učitelji so učenci vsi.
Učimo se številke od A do Ž
in črke od 1 do 10.
V naši šoli sedimo na mizah in pišemo na stolih.
V šolo nas torba nosi,
Namesto spraševanja imamo uro klepetanja.
V šolo hodimo kar v pižami.
Ko je malica, se prikaže mavrica.
Če takšen kje na svetu je red,
je takšen red na šoli narobe svet.

Neža Ostrožnik, 5. b

Municipium

Ta zgodba se dogaja v prihodnosti. Ljudje jedo samo hrano v prašku. Na Zemlji ni več veliko ljudi in vsi si želijo iti na vesoljsko ladjo proti planetu Municipium. Tam živijo brez bolezni, poškodb in zdravnikov. Na Zemlji je večina robotov in tudi na Municipiumu so ljudje, ki upravljajo robote. Tri ladje so odšle proti Municipiumu. Ampak Municipijci so sestrelili vse vesoljske ladje. Roboti so se odločili, da naredijo nove robotske ljudi.

Naredili so Muncibarbike in Muncinodije. Ti lahko napadejo Zemljo. 24.aprila 5555 so napadli Zemljo. Pobili so vse ljudi, pet prijateljev je ostalo skritih. Ti prijatelji so hodili na čarovniško šolo. Združili so moči in se prebili skozi vseh 300 robotov.

Uničili so Municipium in Zemljo izboljšali. Vsi ljudje, ki so umrli, so se spet pojavili na Zemlji.

Sara Sušnik, 6. a

Kako je Krjavelj mačko učil voziti

Po enem tednu so se zopet vsi zbrali v gostilni. Tudi Krjavelj je bil med njimi. Pili so in se zabavali. Začeli so se pogovarjati o zgodbi, ki jim jo je govoril pred enim tednom, še vedno so se spraševali, če se jim je Krjavelj zlagal ali ne. Dolgo so se pogovarjali o tem in naenkrat so ga vprašali, če jim pove še kakšno zgodbo. Krjavljū so se po glavi pletle različne misli. Govorile so mu, naj pove to ali to pripoved. Na koncu se je odločil, da jim bo povedal zgodbo, kako je mačko naučil voziti.

»Moji dragi prijatelji, danes vam bom povedal zgodbo o tem, kako sem naučil mačko voziti. Tako je bilo. Bil je lep sončen dan. S svojo mačko sva lenarila na verandi. Mačka je bila bela, ponekod zlatorumena. Žena mi je kar naprej težila, naj grem v trgovino. Imel sem jo že polno glavo, zato sem vstal in šel. Usedel sem se v avto in z menoj je odšla tudi moja mačka. V trgovini sem hitro nakupil stvari in se odpravil domov. Vračal sem se zelo počasi. Naenkrat me je spreletela misel, da bi mačko naučil voziti. Postavil sem jo na voziški sedež. Mačka je komaj vozila. Jaz pa sem komaj dihal, kaj je počela. Namesto da bi se vozila po cesti, sva se vozila po travi. Vozila sva se počasi in zelo naju je premetavalo. Potem sem se odločil, da naj ona sede, kar nazaj, kjer je bila. Ko sva prišla domov, naju je žena nestrpno čakala. Vprašala me je : »Kje sta tako dolgo hodila?« Brez odgovora sva se vrnila na verando.

»No, zdaj sem vam povedal zgodbo, zdaj jo pa naj še kdo drug.« Vse je bilo tiho kot v rogu.

Nina Prašnikar, 6. a

Kako je Krjavelj naučil mačko voziti

Krjavelj je tega dne spet prišel v bar. Obiskovalci so se posedli okoli njega in to je pomenilo, da mora pripovedovati.

Povedal je, da bo pripovedoval o mački, ki jo je naučil voziti. Nekega dne se je Krjavelj sprehajal. Srečal je otožno mačko. S kretnjami mu je povedala, da bi se rada naučila voziti. Potolažil jo je. Učiti se bo začela, ko bo opravila »teorijo«. Dvakrat jo je morala ponoviti, ker je ni razumela. Ko jo je končno opravila, sta najprej začela s speljevanjem. Krjavelj ji je naročil: »Drži sklopko, počasi dodajaj plin in sproti spuščaj sklopko.« Mačka je mačje pritrdila. Naredila sta mnogo vaj, ko je mačka končno opravila izpit za avto. Po izpitu se je zgodilo nekaj resnega: drevo je padlo na Krjavljevo hišo. Ampak ta star mož je peljal počasi, »ker ne zna hitreje«. Mačka ga je vprašala, če lahko ona pelje. Pritrdil je. Ko je Krjavelj vstopil nazaj v avto, je mačka pritisnila plin do konca. Drvela je kakor strela. Krjavelj se je prestrašil, da je kar zamižal. Ona pa je videla znak, da je most podrt. Ustavila sta se tik pred prepadom. Mačka je vprašala Krjavlja, če ima kakšno pametno idejo. Krjavelj pa je odkimal. Mačka je obrnila, šla daleč nazaj in spet obrnila. Krjavelj jo je vprašal: »Kaj pa boš naredila?« Mačka mu pa odvrne: »Boš videl.« Spet je pritisnila plin do konca in

Krjavelj je spet zaprl oči. Sledila jima je policija in avto je že počasi dosegal maksimalno moč. Motor je že dosegel najvišje obrate in na armaturni plošči se je prižgala opozorilna luč za pregrevanje motorja. Mačka ni popustila, Krjavelj pa je rekel: »O joj!« in zaprl oči. Skočila sta, prišla sta z enega konca mostu na drugega.

Ko sta prišla domov, se je mačka poslovila. Krjavelj pa je šel reševat svoj dom.

Žiga Miklavčič, 6. a

Zavzetje sveta in apokalipsa

Začelo se je leta 2250, ko se je pričela 4. svetovna vojna. Po 3. svetovni vojni leta 2022 so se glavne države sveta spopadle. Takrat so spoznali, da so jedrske bombe premočne, zato so vojno končali še istega leta. Umrli sta še dve milijardi civilistov in en milijon vojakov. Zdaj pa je še huje.

V tej vojni se nista borili samo država proti državi, ampak so se bojevali proti pajkom, ki so med 3. svetovno vojno mutirali. Zdaj so bili enako visoki kot ljudje in vsi so imeli dovolj močan strup, da ubije človeka. Izvirali so iz Moskve, ki je bila neprepoznavna. A so se kmalu premaknili tudi v Kijev v Ukrajini. Potem so bile že na Baltiku in v Skandinaviji. Lahko so preživeli vse: mrzlo, toplo vreme, brez zraka ... Nato so grozili še Mongoliji in Kitajski. NATO je bil ogrožen. Poslali so pol milijona vojakov, a ni delovalo. Prišli so že v srednjo Evropo in na Balkan, potem pa še na srednji Vzhod in preplavali do Afrike. Kasneje so zasedli še Združeno kraljestvo in Irsko. Z ladjami, na katere so se pritihotapili, so prišli v Južno Ameriko, nato pa čez most v Severno Ameriko. Kar naenkrat sta bili zavzeti Azija in Avstralija ... Cel svet je bil pokrit s pajki.

Nenadoma pa so izumrli. Ta vojna je trajala le 5 let, a na svetu je ostala le milijarda ljudi. Mesta so bila zrušena in začela se je velika apokalipsa. Ljudje so se bojevali do smrti, niso znali deliti, živeli so v skupinah po 15 ali več in se bojevali. A počasi so izumirali. In zato je izumrla tudi Zemlja.

Zaradi pajkov ni bilo živali. Rastline niso uspevale in Zemlja je bila uničena.

Urban Urbanija, 6. a

Miha Urbanija, 9. a

Izjemni deček Adriano

Živel je izjemni deček Adriano. Bil je nekako drugačen od svojih prijateljev. Adriano je imel zelo veliko drugačnih sposobnosti kot njegovi prijatelji. Mami in ati

sta mu že pri 11 letih umrla, zato je prebival pri sorodnikih, ki ga niso marali.

Adriano je bil ekstremno priden, ekstremno deloven, ekstremno bister. Za svoje sposobnosti še ni vedel. Na dlani roke pa je imel zelo veliko modro piko. Vpisal se je v čarovniško srednjo šolo šolo Barando. V to šolo jih je uspelo priti zelo malo, ker si moral biti zelo priden. Učitelj za hitrostopridne delavce Ridi je videl na Adrianovi dlani modro piko. Ridi je vedel, da je zelo redek tip človeka na tem svetu. Učenci Adriana niso imeli radi. Norčevali so se iz njega, učitelji pa niso imeli nič proti temu. Adriano pa je imel na tej šoli samo enega prijatelja, ki mu je bilo ime Mardo. Njegova koža je bila modra z rdečimi pegami. Bil je zelo pameten, Ridi ju je peljal na tekmovanje umskohitrih delavcev. Adriano in Mardo sta osvojila prvo mesto in dobila dva milijona funtov. Med seboj sta si ju razdelila. Kupila sta si leteči avto. Peljal je sam, kam si hotel, pa si mu povedal.

Vsi njegovi sošolci so se hoteli peljati z njim. Adriano pa se je norčeval in se jim iz avta smejal.

Lovro Trdin, 6. a

Neznani leteči predmet

Čeprav se jih mi ne zavedamo, v vesolju živijo neznana bitja. Živijo pa na planetu Rudikelus. Na popolnoma neznanem planetu je polno neznanih stvari.

V ulici Trikulus zraven mesta Mikulus živi čudno bitje z imenom Pikulus. Ona ima starša Robertius, ki je njen oče, in mamo Likulus. Živijo zelo srečno, saj jim družbo dela tudi velikanski grozljivi mesojedi, nevaren pes z imenom Makulus. Zelo čudno je, da imajo dekleta rožnato kožo, fantje pa zeleno. Na glavi imajo od afro do rokerske frizure in naprej. Seveda imajo tudi pet rok, dve nogi in tri oči. Glavo imajo le eno, zato se ne morejo hvaliti, da so pametni za tri. Njihove hiše lebdi po zraku, velika naprava, ki je videti kot telefon, ti sledi, prevozno sredstvo je pa kot velikanski krožnik s kupolo. Vsa hrana, ki jo potrebujejo, je smuti. Pijejo pa le bučni sok z nekimi dodatki. Planet je že tako ali tako čuden, vendar imajo tudi posebne zakone, in če jih kršiš ... o tem bomo pozneje. Najpomembnejši zakon, ki ga je sprejela vlada za vesoljce in druge insekte, pa je, da ne smejo po deveti uri zvečer potegniti vode v stranišču. To seveda velja le za bloke. Ta zakon je bil sprejet zato, ker predsednik vlade živi v bloku. Drugi najpomembnejši zakon je, da če slučajno na njihov planet trči NLP, se morajo vsi umakniti najmanj 10 kilometrov od prizorišča trka. Takšnih zakonov je še gore in gore. Ta planet ima tudi prečudovite parke in strašne gozdove, kjer živijo same čudne stvari.

Nekega lepega sončnega jutra je Pikulus ušla iz postelje in odšla na zajtrk. Njena družina je imela svoje podjetje. In ravno o njem sta se pogovarjala starša. Želela sta,

da bi tudi Pikulus nekoč delala v njem, vendar je hotela postati astronautka. Njena mama Likolus pa jo je hitro zbudila iz sanj in rekla: "Poglej, Pikulus, to je zate prenevarno, le najpogumnejši vesoljci gredo v vesolje. Pravzaprav, kam bi pa sploh letela, če smo sami v vesolju?" "Veš, nekoč so živela bitja, ki so imela le dve roki, le dve očesi in vsi so bili kožnate barve." ji je odvrnila Pikulus. Pikulus je hitro pojedla zajtrk in odhitela ven s prijatelji. Vsi so si želeli postati astronauti in vsi so bili istih misli. Nato pa je prijateljica Ninkulus naglas rekla: "Kaj pa, če bi vdrl v postajo vesolje in planet?" "Jaaa, tam je veliko vesoljskih ladij," je rekel Tamulus. Sanulus pa je zašepetala: "Lahko pa staršem pokažemo, iz kakšnega testa smo." "Seveda!" so ji na uho zakričali ostali. Čim hitreje in neopazno so se vkrkali v največjo in najboljšo ladjo vseh časov. Vsak je odšel na določeno mesto v ladji. Že čez nekaj sekund so bili oddaljeni nešteto kilometrov od planeta Rudikelus. Vse v ladji je potekalo brezhibno, saj imajo pet rok. Nekaj časa so se še peljali, dokler niso prišli do novega planeta z imenom Roksidukses. Življenje je postalo lepše in spremenilo se je par stvari. Vesoljci ne pijejo le bučnega temveč tudi bučkin sok in ne jejo le smutija ampak tudi milkšejk. In celo vlada za vesoljce in druge insekte je sprejela, da lahko potegnejo vodo v stranišču po 9. uri. Seveda predsednik vlade živi v lastni hiši. In ta še bolj neznani planet ima še več neznanih stvari.

Ana Barlič, 6. a

Slavni pomivalec posode Ben

Nekega lepega petkovega dne je bila rojstnodnevna zabava za Bena.

Vsi, ki so bili povabljeni na rojstni dan, so vstali zelo zgodaj, saj so morali pripraviti darila in hrano. Tudi Ben je pomagal svoji mami, saj sta skupaj pekla torto. Ostali otroci so pa pripravljali drugo hrano. Vso hrano so prinesli k njemu domov. Pomagali so mu tudi pripraviti mizo, potem pa so se odšli domov uredit za zabavo.

Končno je napočil čas za zabavo. Za vso hrano, ki so jo pripravili, so pustili veliko umazane posode. Ben pa je mami obljubil, da bo sproti pomival posodo, ampak te obljube ni izpolnil in mama je bila na njega zelo jezna. Rekla mu je: »Tako ko bo konec zabave, pomij posodo, drugače boš cel mesec brez televizije.« Ben je bil zelo žalosten in vedel je, da se njegova mama ne šali in da je bolje, da jo uboga. Ko je bilo konec zabave, sta Jim in Sid ostala pri Benu, saj naj bi prespala pri njem. Mama je prišla po Bena in ga spomnila, kaj je obljubil. Ben se je hitro lotil dela, ampak kmalu je postal utrujen. Nato je rekel Jim: »Daj, bom še jaz poskusil pomivati posodo.« Ampak Ben se ni strinjal. Potem mu je Jim ponudil, da mu bo dal tisto sličico, ki mu še manjka do polnega albuma. Ko je Ben to slišal, mu je pustil pomivati posodo, on in Sid pa sta se usedla na sedežno in ga gledala. Nato je tudi Sid hotel pomivati, v zameno pa mu je dal modre samolepilne listke. In tudi Sid je začel pomivati posodo.

Čez nekaj časa je bila posoda pomita, prišla je Benova mama in ga zelo pohvalila, da je tako lepo pomil posodo. To, da sta pomivala še Jim in Sid, pa je je bila njihova velika skrivnost. In tako so odšli lepo in mirno spat.

Rebeka Urankar, 6. a

Šolska glosa

*Kako po šoli novice oznanjajo,
da si več sreče zagotovijo,
saj tako jih telefoni zasvojijo,
mame se doma jim klanjajo.*

Zjutraj v šolo odhitijo,
da nova znanja pridobijo.
Z busom, starši ali peš,
vikend jih pa šole reš'.

V šoli pridno sedijo,
ko učitelji jim govorijo.
Pa naj bo zgodovina, geografija, biologija,
fizika jim živce zvija.

Učitelje še ponoči sanjajo,
kako po šoli novice oznanjajo.
Ustne in pisne ocene v redovalnico letijo,
dobre ali slabe se nikoli ne izgubijo.

Vedno jih dobijo tudi kadar si najmanj želijo.
Učitelji vrtijo datumsko loterijo,
da svojo žrtev pridobijo.
Od ena do pet se ocene vrtijo,
vsak dobi svojo krivo,
prava pa pogosto odleti mimo.

Učenci se zato pridno učijo,
da si več sreče zagotovijo.
Cele dneve na telefonu slonijo,
v ekran strmijo in z nikomer ne govorijo.

Facebook, snapchat, instagram, skype,
v tem vidijo svoj lajf.
Premalo se učijo,
zato slabe ocene dobijo.

Neža Barlič, 7. b

Ko mama jim kaj reče,
se hitro opeče.
Komaj čakajo, da se igrice posodobijo,
saj tako jih telefoni zasvojijo.

Vse več pravic imajo
in z njimi se preveč igrajo.
Na svoje dolžnosti pozabijo,
samo starševske vidijo.

Kar mame rečejo, za slabo vzamejo,
kot da samo zlo jim želijo.
Kot petelini se nosijo
in pred sabo vse pokosijo.

Ponoči o kraljih sanjajo,
mame se doma jim klanjajo.

Nika Ravnikar, 9. a

Moja krivica (črtica)

Bilo je nekega decembrskega jutra. Zjutraj sem vsa vesela odšla v šolo. Bila sem v 4. razredu. Vedela sem, da se bliža prireditev, ki jo šola vsako leto pripravi za novo leto.

V oktobru smo morali napisati neko pesem. Ker je meni to čudežno uspelo, mi je učiteljica rekla, da bom s to pesmijo nastopila na prireditvi ob novem letu. Ko mi je to povedala, sem bila zelo vesela. Počutila sem se kot ptica, ki jo po dolgem času izpustijo iz kletke. Nato je prišel dan za prvo vajo. Bilo je v redu. Učitelji so me pohvalili, češ da sem v redu prebrala, le malo prehitro. Zdelo se mi je, da imajo prav. Na naslednji vaji sem poskusila popraviti. Uspelo mi je. Nato pa je prišel dan, ko je bila na sporedu zadnja vaja pred nastopom, tako imenovana »generalka« Moja dva sošolca, ki sta tudi nastopala, in jaz smo odšli v telovadnico, kjer je potekala generalka. Bili smo sami v telovadnici. Mislim povedati, da smo bili mi trije brez spremstva učitelja. To je bila druga ura, kar pomeni ura pred malico. Usedli smo se v gol in čakali, da bomo na vrsti. Celu uro smo sedeli v golu in čakali. Ko je zazvonil zvonec, še vedno nismo bili na vrsti. Čakali smo. Končno smo bili na vrsti. Vstali smo in drug za drugim prebrali svojo pesem. Nato smo lahko odšli. Bili smo zares zelo lačni. Krulilo nam je po želodcih. Tekli smo do svoje učilnice na malico. Pojedli smo in po malici smo imeli naprej pouk. Po tretji uri pa v razred po odmoru vstopi naša učiteljica. Bila je jezna. Čudno se mi je zdelo, saj je bila prej dobre volje. Stopila je pred tablo in rekla, da je govorila z učiteljicama iz petega razreda. Rekli sta, da smo

mi trije motili zadnjo vajo tako, da smo ves čas tekali po telovadnici. Takrat me je spreletel srd. Bila sem jezna in razočarana, saj sem vedela, da se nam je zgodila krivica. Mi smo namreč ves čas sedeli v golu in se pogovarjali. Vprašala nas je, ali je bilo to res. Mi smo vsi skupaj po resnici povedali, da smo sedeli v golu in čakali. Ni nam verjela, zato je od nas zahtevala beležke. Vanje je vsakemu posebej napisala sporočilo za starše, v katerem je pisalo, da smo motili generalko s tekanjem. Bili smo poklapani, jezni in žalostni. Počutili smo se, kot da bi nam kdo zaril nož v srce. Potem pa smo se začeli spraševati, ali nam bodo starši verjeli, ko jim bomo povedali, da nismo nič motili vaje. Bilo nas je strah. Doma sem povedala, da smo samo sedeli v golu in čakali. Mami mi je verjela. Bila sem zelo vesela. Kamen se mi je odvalil od srca. Naslednji dan v šoli pa nam je učiteljica povedala, da je narobe slišala in da sta učiteljici petega razreda rekli, da so generalko motili učenci petega razreda. Ampak ni se nam opravičila. Jezni smo bili, a hkrati veseli, da je končno na dan prišla resnica.

Naslednje dni je pouk potekal običajno naprej in predstava je bila v redu. Na to zgodbo smo vsi pozabili. A ko mi kdo omeni krivico, se vedno spomnim na ta dogodek.

Nika Ravnikar, 9. a

Lahko storim več (pesem z odmevom)

Želim si premalo   *malo*
 Želim si preveč   *več*

A ne morem več!

Moj pogled je čist   *ist*
 A moje misli so slepe   *lepe*

Ne morem več!

V moji glavi je nemir   *mir*
 A predala se ne bom   *bom*

Ker ne morem več!

Moj jok je neslišen   *slišen*
 V moji glavi je preglas   *glas*

Ne morem več!   *več*
    več

Zoja Katarina Hlebec in Patricija Smrkolj, 9. b

Gašper Jerman, 9. a

Pesem

Prava pesem je kot rima,
ki sestavlja verz,
to pa dobro štima.

Prava pesem se piše, ko besede
same padajo v lonec in ko vsevede
besede naredijo konec.
Dajo še pikico na i, da bo lonec
zadonel kot pravi zvonec.

Naj bo poletje, pomlad,
jesen ali zima,
prava pesem bo najdišeča roža sredi travnika,
ki cvete noč in dan,
kot skupinica sanj.

Neža Barlič, 7. b

Pesem

Pesem se piše kjerkoli,
pesem se piše kadarkoli,
piše se s čimerkoli
ter na čemerkoli.

Pesem je lahko vrtnica,
ki prijetno diši,
ob kateri se ti dobro godi,
ki sadove sreče obrodi.

Včasih pa je bodeč trn,
ki je grd in črn,
v sebi skriva hlad,
res je en sam vrag.

Pesem je kot oblak,
ki ponese te v zrak,
čez gore in vode,
vse do mavrice.

Lucija Jenko, 7. b

Frazemi

Mož debel kot sod in žena suha kot prekla sta šla na sprehod. Ko sta tako hodila, se je žena spotaknila in padla v jezero. Ker ni znala plavati, se je utapljala, mož pa je sedel na klopci tam blizu križem rok. Ko je ženi končno uspelo prilesti iz vode, je bila mokra kot riba. Začela se je dreti kot sraka, saj je mož še vedno sedel na klopci ves obnemel. Prikovan na klop, je imel oči na pecljih in burno spremljal dogajanje. Žena je izgledala kot riba na suhem. Mož se je zavedal, da je sedaj v veliki kaši, a je še vedno gledal kot tele v nova vrata. Žena ga je z vso silo zvelkla domov in še danes ga ima pod ključem.

Lucija Jenko, 7. b

Krpanova pot domov

Katja Trebušak, 6. b

Krpan je Dunaj ubranil pred mogočnim in neustrašnim Brdavsom. V zahvalo mu je cesar dal potrdilo, da sme tovoriti angleško sol, za povrh pa še mošnjo zlatnikov. Iz srca se mu je zahvalil, mu podal roko in ga odslovil. Ker pa je bil Dunaj prevelik, da bi človek, kot je Martin, sam jahal na kobilici skozi ulice in se med potjo domov celo izgubil, mu je cesar ponudil služabnika, da bi ga pospremil do doma.

Ko sta služabnik in Martin Krpan jahala vsak na svojem konju, sta se pogovarjala o življenju na Dunaju in na Vrhu pri Sveti Trojici. Ko sta bila na samem, pa so ju kar naenkrat obkrožili tihotapci zlata in drugih vrednih predmetov. Zvezali so ju in odpeljali v svoje skrivališče. Tam so ju pustili in odjahali bog ve kam.

Krpan si je mislil: »Gotovo je naokrog prišel glas, kakšno nagrado mi je dodelil cesar. Tihotapci so slišali, da nosim mošnjo zlatnikov in dovoljenje za tovorjenje angleške soli.« Krpan in služabnik sta v tihotapskem skrivališču kot ujetnika preživela večer.

Naslednji dan, ko se je danilo, so tihotapci spet odšli na lov za zlatom in diamanti. Krpan pa je rekel: »Gotovo obstaja način, kako uiti od tu.« Oba sta razmišljala in služabnika je prešinila odlična ideja, kako bi jo oba odnesla brez praske. Služabnik je namreč videl, kje imajo tihotapci skrit še en ključ sobe, v katero so ju zaklenili. Odklenila sta vrata in pobegnili skupaj z mošnjo zlatnikov ter dovoljenjem za

torvorjenje angleške soli. Služabnika in Krpana pa je čakala še dolga pot domov. Ko sta na svojih konjih; Krpan na svoji kobilici, služabnik pa na lepem črnem žrebcu, prispela do Krpanovega doma, sta vstopila in se tam odpočila.

Naslednji dan pa sta to šla sporočit policiji, ki je zlobne tihotapce prijela in jih odvlekla za zapahe. Krpan pa je od tedaj naprej srečno tovoril angleško sol.

Lucija Jenko, 7. b

Glej

Ne glej samo z očmi, glej s srcem,
Glej s srcem

Kdo si, če na svet gledaš z očmi?
Z njimi vidiš le zunanost.
Kdo si, če ocenjuješ ljudi le z očmi?
Z njimi vidiš le zunanost.
Kdo si, če ljubiš z očmi?
Z njimi vidiš le zunanost.
Kdo si, če gledaš na prijatelje samo z očmi?
Z njimi vidiš le zunanost.
Kdo si, če govoriš samo z očmi?
Z njimi vidiš le zunanost.
Ne glej samo z očmi, glej s srcem.

Kdo si, če gledaš s srcem?
Z njim vidiš vse.
Kdo si, če govoriš s srcem?
Z njim poveš vse.
Kdo si, če gledaš na prijatelje s srcem?
Najboljši prijatelj.
Kdo si, če ocenjuješ ljudi s srcem?
Z njim vidiš prave ljudi.
Kdo si, če na svet gledaš s srcem?
Razumen človek.
Glej s srcem!

Pia Miletić, 9. b

Učenje 7. b

Bližnji odhod

Devet let je minilo,
kakor bi mignil
in veter bi švignil
s svetlobno hitrostjo.

Zdaj še uživamo
v svoji brezskrbnosti,
a kmalu bo vsak šel
na svojo pot skrbnosti.

Vsak dan napetost narašča.
Se sploh zavedamo, da vsak
od nas že v odraslo osebo odrašča?

Novo se bliža
in staro odhaja,
a nikoli ne pozabi tistih,
ki so s tabo prišli do tega kraja.

Ana Lavrin, 9. a

Sem pustil dober vtis?

Ob zibelki zbrani, na ustih je smeh,
dobili smo tebe, ki naš si cvet;
od otroške lepote nam dah je odvzet,
v življenje poslan si brez večjih pregeh.

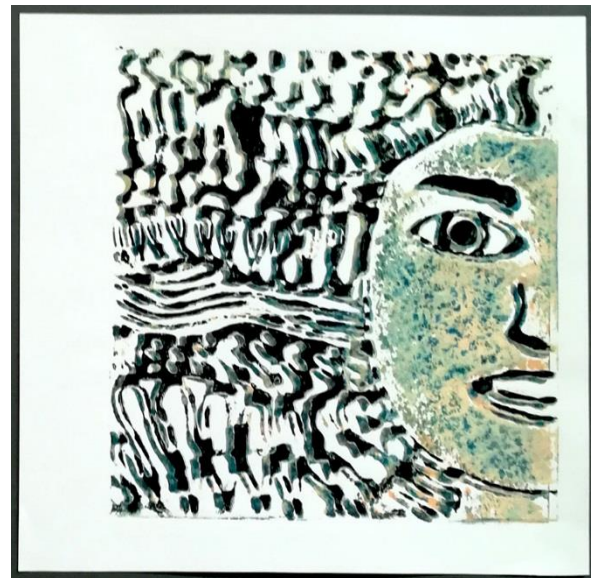
Brezskrbno otroštvo mineva brez odmora,

najstniška leta, ko se spreminjaš,
a v sebi še vedno se rojstva spominjaš.
Zdaj čutiš ljubezen, sovraštvo in polno odpora.

V zrelih si letih in vse je naporno.
Si srečen z družino?
Si kaj še želiš?

Pred vrati je smrt, se življenje izteka.
Vidijo drugi le tvoj še obris,
ali pustil v življenje si dober vtis?

Ana Lavrin, 9. a

Laura Prašnikar, 7. a

Življenjska glosa

*Očetova in mamina sreča,
šola te boli,
te služba mori,
zato je smrt vedno kričeča.*

Najprej skupek celic,
nato plod
in, ko srce zabije,
na obrazu je jok.
Pride dan prvega krika,
prvega joka in prvega vdiha.
Kmalu za tem že začneš hoditi,
raziskovati in se učiti.
Po prvih korakih še malo opoteča,
očetova in mamina sreča.

Prvi šolski dan se bliža,
ko tvoja nevednost se zniža.
Naučiš se prvih črk in števil,
na šoli srečaš veliko čistilk.
Najmanj devet let te učitelji učijo,
med odmori ti vpiti ne pustijo.
Deveti razred z valetom zaključiš,
maturo zaključiš, ko odrasel se počutiš.
Mama ti doma teži,
šola te boli.

Pri petnajstih letih že dobiš nekaj pravic,
pa tudi nekaj kapric.
Z osemnajstimi leti vso odgovornost dobiš,
in lahko izpit za avto narediš.
Na prvi dan službe se z nasmeškom odpraviš,
ko po prvem dnevu se že za vikend pripraviš,
saj se takoj vnameš,
ko si lahko dopust vzameš.
Ko pa ima šef preveč časa, ti po telefonu teži,
te služba mori.

Ko svoje opravimo,
se v penzijo odpravimo.
Takrat imamo preveč prostega časa,
in zato je veliko dolgega časa.

A vsem ura tiktaka,
in vedno nekoga pričaka.
Enega kap, drugega rak,
tretjemu pa preprosto prerežejo trak.
Vsa publika okoli tebe stoječa,
zato je smrt vedno kričeča.

Zoja Katarina Hlebec, 9. b

Glosa

*Otroštvo se je poslovilo,
mladost kali,
ljubezen se rodi,
življenje prehitro hiti.*

Starša vsa presrečna,
punčko sta povila,
sončna deklica je bila,
po mesecu Juliju je ime dobila.
Prvič je v svet stopila,
ko šest let je dopolnila.
V šoli je blestela,
in fante okrog prsta vrtela.
Vse prehitro je mililo,
otročstvo se je poslovilo.

Meglina jutra so jo v Ljubljano vodila,
tam je svoje znanje nadgradila.
Čez leto v slabo družbo pade,
začne pit' in travo kadiť.
Mama jo prosi, naj odneha,
a Julija se ji le nasmeha.
Vse se spremeni,
babica svet zapusti.
Julija se veliko iz tega nauči,
mladost kali.

S polno glavo modrosti
v svetu norosti,
tava sem ter tja,
končno spozna,
da je najlepše doma.

Na veselici fanta spozna,
ji izpove moč srca.
Takšen poljub ji da,
na en, dva, tri pozabi vse skrbi ...
ljubezen se rodi.

Punca mlada in vesela,
na svet drugače gleda.
Prelep sinček se jima rodi,
po letu dni besedo "mama" izgovori.
Sinčku pove,
da življenje gladko ne gre.
Odgovornost na svoja ramena prevzame,
z roko v roki se z življenjem spogleduje.
Na koncu ugotovi,
življenje prehitro hiti.

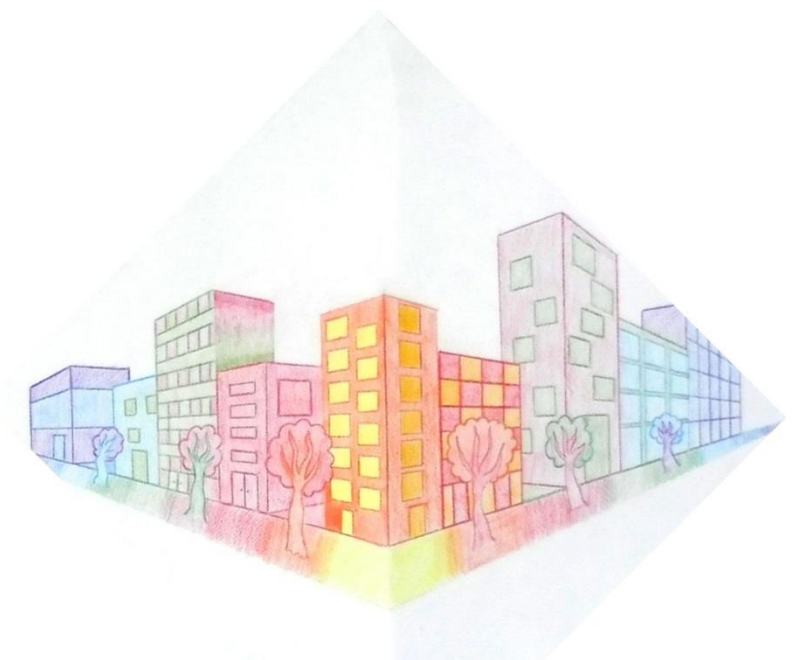
Urška Pogačar, 9. b

Najboljša mladinska knjiga

Za domače branje sem si izbrala knjigo z naslovom *Nebo v očesu lipicanca*. Knjiga je izšla leta 2010 pri založbi GO PARTNER. Knjigo je napisala slovenska pisateljica Desa Muck. Uvrščamo jo med mladinske romane. Dogaja se v 21. stoletju v Lipici.

Desa Muck je slovenska pisateljica, igralka, TV-voditeljica, publicistka in scenaristka. Večkrat je bila že nominirana za Slovenko leta. Piše knjige za otroke in mladino (zbirka Anica, *Nebo v očesu lipicanca* in druge), pa tudi za odrasle. Igrala je tudi v več filmih in vodila številne televizijske oddaje.

Knjiga *Nebo v očesu lipicanca* zelo podrobno predstavi življenje treh najstnikov. Almire,

Maja Borštnar, 9.b

Aljaža in Medee. Almira je uporniška najstnica in je potomka bosanskih staršev. V Lipico so se preselili iz Celja, saj je njen oče Mirsad v Kobilarni dobil delo. Almira se je po mojem mnenju preveč upirala staršema, saj sta bila z njo zelo dobra. Hotela sta ji najboljše, a ona je to vse vzela, kot da sta se obrnila proti njej. Bila je zelo trmasta, nesamozavestna, ni spoštovala tega, kar ima, kar se je kazalo z uporništvom. Imela je tudi eno nogo krajšo kot drugo in tega se je sramovala. Zgodba govori tudi o Aljažu. Mladeniču s svetlimi lasmi, sinu konjarja Mihe. Tudi on je bil uporniški, trmast, samozavesten in zaljubljen v konje. Tu pa je še tretja najstnica po imenu Medea. Je hčerka premožne mame, ki je z njo ravnala tako, kot da vse na tem svetu pomeni samo kariera. V Lipico sta se preselili zaradi tega, da bi se Medea kondicijsko pripravljala, saj njen konj še ni bil pripravljen na preskakovanje ovir. Bila je malo močnejše postave, temnih las, ki so bili vedno speti v čop; po rodu je bila Italijanka. Ona pa ni bila uporniška in trmasta. Bila pa je prijazna, delavna, ubogljiva, zaljubljena v konje in meni kot lik v zgodbi najljubša. Ona je tudi izrekla besede, ki so mi bile najbolj všeč: »Ljudje vendar niso zmožni resnične ljubezni. Niso zmožni resnične zvestobe in predanosti. Tega so zmožne samo živali. Ljudje lažejo, izkoriščajo, te izdajo on zapustijo, ko jih najbolj potrebuješ. Sebični so. To, da imajo zgolj koristi drug od drugega, imajo za resnična čustva. Bedno. Zares lahko ljubijo le živali in konji ljubijo najmočnejše od vseh.«

Učenje 8. r

Stranske osebe v knjigi so Almirin oče Mirsad, Aljažev oče Miha, Medeina mama in trener, Almirina teta Jelena, sestrična Mojca in prijateljica Andreja. Kot sem že omenila, zgodba govori o treh najstnikih, katerih poti se srečajo v Lipici. Almira je bila sprva zaprta vase, nato pa je z Medeino pomočjo začela jahati in se družiti z drugimi ljudmi. Vmes pa je odšla v Ljubljano k teti Jeleni in s sestrično Mojco zabredla v droge in alkohol. Tudi Aljaž se je odpravil v Ljubljano, a se vrnil zaradi bolezni žrebička. Medea pa se je v Lipico vrnila zaradi konja, na katerem je trenirala. Na koncu je z njim pobegnila, saj je mislila, da ga hoče nekdo kupiti in ji ga vzeti, a to je bila njena mama. Zgodbo pripoveduje

tretjeosebni vsevedni pripovedovalec. Tema knjige je odraščanje in upiranje staršem. Zgodba mi je bila všeč, saj je avtorica zelo lepo predstavila dogajanje.

Knjigo bi priporočila vsem, ki imajo radi konje in zanimive knjige. Ko to knjigo enkrat začneš brati, je ne moreš zaključiti, dokler se ne konča. Jezik je razumljiv, sodoben in zelo lep za branje. Knjiga mi je bila zares všeč in mi ni žal, da sem si jo izbrala.

Nika Ravnikar, 9. a

Urška iz 21. stoletja

Zazvoni budilka v Urškini sobi. Po desetih minutah zvonjenja končno vstane. Odpre omaro z oblačili in pogleda na polico. Odloči se, da bo danes nosila črn *crop top*, najbolj strgane jeans hlače in črn *choker*. Ker je pač črna barva njena najljubša.

S police vzame telefon, slušalke in *powerbank* ter zdrvi po stopnicah v kuhinjo po kavo in *muffin*. Tega bo pojedla kar po poti. »Oh, saj res, šolska torba, skoraj bi jo pozabila!« se spomni, ko je že skoraj pri vratih. Pri vhodu jo počaka njen pes in spomni se, da bi ga morala peljati na jutranji sprehod. Vzelo bi ji dve minuti, ampak je lažje poslati sms mami: »Pes še ni bil na sprehodu.« Pot v šolo se vleče. Na poti se spomni, da ima naslednji dan nek *random* človek iz 6. razreda zabavo in da jo je povabil. Seveda, ne bo šla! Komu bi se dalo iti na zabavo nekega *luzerja* in tam piti sok in jesti čips. Dosti bolj zanimivo je večer preživeti na *netflixu* ob gledanju kakšne grozljivke, ob kateri do dveh zjutraj ne moreš zaspati. In potem te učitelj za angleščino še nadere, če zaspiš med razlago past simpla. Med hojo slika še čevlje in jih objavi na *snapchatu*. Vklupi mobilne podatke in medtem ko *lajka* slike na instagramu, jo pokliče še sošolka in jo vpraša nekaj v smislu: »Kaj si danes oblekla?« Ko uskladita oblačila, že stoji pred šolskimi vrati. Ja, 6-urno mučenje se je začelo! Ampak pri omaricah stoji nova punca in vsi fantje so okoli nje. Kako je lahko punčka, ki še 12 let ni stara in nima Iphona 8, tako popularna. Nemogoče! Pa še prijazna ni, v resnici je prava avša.

Končno le zazvoni šolski zvonec, da ji ni treba več gledati njenega lezenja v rit vsakemu, ki pride mimo. Vstopi v razred in zgodba Urškinega običajnega jutra je končana.

Ajda Drnovšek, 8. b

Urška Preludij

Na šoli, ki jo obiskuje Jure Novak, je najbolj prepoznavna oseba lepa, mlada, polna fantov Urška Preludij. Hodi v sedmi razred in že od prvega razreda vlada na šoli.

Ne gleda na ocene, temveč na svoj izgled. Ta mora biti poln svežine, dobre volje, a zelo je visokostna in zagledana vase. Na Instagramu, Snapchatu, Twitterju in Facebooku ima več kot deset tisoč všečkov. Vsa dekleta na šoli ji zavidajo.

Njen I-phone ji ni tuj in vse njene elektronske naprave tudi ne. Denar in dragi avtomobili so ji domače stvari. Po hodnikih sprejema razne pohvale in ljubezenska pisma v omarico. Oči fantov so vedno znova velike, ko opazijo Urško. Ampak Urška je tega že krepko naveličana. In rada bi nekaj novega. Popolnoma novega.

Nekega dne so v šoli dobili novega sošolca, visokega meter in osemdeset cm, črnolasega in modrookega Žana Vidica. Urška se je takoj zanimala zanj. Več dni sta si dopisovala in se spogledovala. Postala sta par. Urška mu je zelo zaupala, da mu je povedala vse svoje najgloblje skrivnosti.

Minilo je leto dni in prišel je 31. maj 2018. To je bil zanjo usoden dan. Vsi na šoli na Twiterju, Instagramu in ostalih družabnih omrežjih so dobili pismo, v katerem so napisane Urškine najgloblje skrivnosti. Temu je bil priložen še videoposnetek Urškinih izpovedi o vseh na šoli. Oprezajo za njo. Brž ko so si ljudje ogledali ta videoposnetek, je Urška izgubila sledilce. Na šoli ni bila več zanimiva. Z Žanom sta se razšla, saj ji je bilo jasno, da je vse to zakuhal prav on. Ostala je le učenka. Vladarice Urške Preludij ni bilo več.

Neža Juvan, 8. a

Življenje

Življenje je minljivo, nikoli pozabljivo.
V življenju se naredi veliko stvari;
tiste, ki so lepe, in one brez luči.

Življenje je kot Sonce,
ki sije nad teboj,
ko najbolj ga rabiš, je s teboj.

Ko pa pride dan tvoje nesreče,
je vsem znancem zelo boleče,
saj ti odhajaš v nebo
in luči zate več ne bo.

Maja Joger, 8. a

Moje življenje na twirlingu

Ko prvič sem se na twirling vpisala,
sem vedela, da tega spomina ne bom pozabila.
Ko sem se učila tam plesati,
sem videvala prijateljice zmagovati.

Maks Sešlar, 8. b

Ko dobila sem dovolj znanja,
je bilo čedalje več plesanja.
Udeleževala sem se zahtevnega tekmovanja,
bila četrta sem in vesela od plesanja.

Začudena sem bila,
ko me je moja prva vzornica vprašala,
če bi z njo rada plesala,
zato navdušeno sem prikimala.

Ko čakali sva na rezultate,
naju je zeblo v podplate.
Ne da bi se sploh zavedali,
prvi sva bili.

Ona zdaj nov par ima,
skupaj sta zdaj Kimi in Jona.
Jaz pa vseeno vesela,
ker bom naslednje leto par imela.

Patricija Ravnikar, 8. a

Ljubezen

*Ljubezen v srcu vsakem je skrita,
včasih oseba neznana se pojavi,
a prava ljubezen jo hitro odpravi.
In sreča je v tem skrita, ko pravo ljubezen le dva dobita.*

Pravijo samotarji,
da ljubezni ni mogoče dobiti,
da nekdo jo je moral prav dobro skriti
in da kot komarji
pozimi ljubezni ne najdejo niti pisarji.
A ljubezen je kakor sladka pita,
njena boginja Afrodita
vsakemu svoje sladkosti postreže,

a pazi, da te preveč v srce ne zareže –
ljubezen v srcu vsakem je skrita.

Pravi nam modrec stari,
da včasih lahko kdo se prikrade
in ljubezen nam začasno ukrade,
lahko pa dokončno jo tudi pokvari,
ljubezen lahko podleže prevari.
To dragocenost vsakdo lahko kar zapravi
in kot kratko bolezen odpravi.
Res je v srcu nesreča,
če dragi ljubezen drugi posveča –
včasih oseba neznana se pojavi.

Prijatelj mi modruje,
da ljubezni ni konec,
kakor v pravljici kar počí loncec.
In kjer v srcu res prava stanuje,
ljubezen se prav zlahka nadaljuje.
Če oseba opravičilo sestavi,
ga z ljubeznijo pripravi.
Napačne osebe se odselijo
in prevare stran odletijo,
a prava ljubezen jo hitro odpravi.

Kot Romeo in Julija skrivnosti
ljubezen skrivata osebi pred svetom,
zaklenjeno z velikim rešetom,
s pravo mero vrednosti
zlahka se reče oprostí.
Svobodno kot ptici
rdečijo se jima lici.
Kot roža v pomladnem razcvetu
počutita se na drugem planetu
in sreča je v tem skrita, ko pravo ljubezen le dva dobita.

Ana Lavrin, 9. a

Prevoda pesmi Jaz avtorja Janeza Menarta sta nastala v okviru medpredmetne povezave slovenščine z angleščino, pod mentorstvom Nežke Janc in Katarine Eranovič.

Me

When I stand in front of the mirror
I see a stranger in front of me.

It is just as if I looked at my face for the first time
and I asked myself: »Is this really me?«

Absorbed in thought are the eyes looking at me
and they ask: »Am I really you?«

My face says soberly:
»I am not you, you are not me.«

I am only me and it seems to me
that you are only me for the people.

But the true me day after day
is the puzzle to me and to people.

Benjamin Drnovšek, 9. b

Me

I am standing in front of the mirror
and I am staring at the stranger.

It is like I am staring for the first time
at this face
and I ask him: »Are you really me?«

Eyes look at me dreamy
and they ask : »Am I really you?«

And sober I say:
»I am not you, you are not me.«

I am only me and it seems to me
you are only me for the people.

But the true me is day by day
only a mystery to me and to people.

Ana Lavrin, Sara Slavinec, 9. a

Martin Arbi, 6. b

Zadnja klop

Vedno ima nalogo
in vsa domača branja,
rada se smeji in s prijatelji
tudi kakšno neumnost naredi.

In kdo je njen prijatelj,
ki z njo ves čas tekmuje,
rad globoke misli izpoveduje
in nas s spontanimi vprašanji zasuje?

Vedno zaspana,
a kljub temu urejena,
čeprav naloga ni vedno narejena,
nikoli nesramna, vedno poštena.

Na koncu pride še na vrsto fant,
vedno iskren, nikoli prevarant.
Svoje misli in rime udejstvuje,
kakor je treba,
verjetno že veste,
kdo je ta oseba.

Res, da smo v zadnji klopi kdaj govorili,
a kljub temu smo se zelo trudili.

Boste ugotovili, kdo je kdo?
Naj vam pomagamo,
to Ana, Leon, Lea in Marcel smo.

Marcel Jekovec, Ana Lavrin, Leon Prašnikar, 9. a, in Lea Pergar, 9. b

Odhod

Devet let bo kmalu minilo
in pogledjmo,
kaj nas je to obdobje naučilo.

V prvi razred smo vstopili,
ne da bi vedeli,
kaj je pred nami,
kaj je učenje,
kaj šele življenje.

Pa pogledjte nas zdaj,
vsak svojo novo pot bo začel,
simpatijo imel,

nove prijatelje odkril,
na prejšnje težave pozabil.

Devet let hitro je minilo –
življenje, pripravi se!
Z novimi cilji proti tebi hitimo!

Alja Drnovšek, 9. a, in Nika Hodak, 9. b

Ljubezen

Ljubezen je bolezen,
ki jo vsak od nas pozna,
a če kot pesek spolzi skozi prste,
tuliš in vpiješ, kar se da.

Ljubezen so lahko lepe in grde sanje,
a če neguješ jo zelo,
lahko se spremeni v dejanje.

Ljubezen je v zraku,
prenaša jo le veter.
Omreži te, te zasvoji,
kar dobro dokazuje
moj sosed Peter.

Ljubezen je neskončna,
nežna ali močna.
Lahko je zgodnja, pozna,
včasih pa do sekunde točna.

Ljubezen čaka na vsakega izmed nas,
le vedeti moraš,
da zanjo porabiš ves svoj čas.

Martin Ferjančič, 9. a

Ob slovesu

Verjetno se sprašujete,
od kod mi toliko idej,
a verjemite, da moj smisel
za rime nima mej.

Upam, da sem v razredu
poskrbel za dosti smeha,
saj se moj smisel za humor
nikoli ne neha.

A konec se bliža
in poslovili se bomo od vas,
upamo, da še kdaj
spomnili se boste na nas.

Marcel Jekovec, 9. a

Prihodnost

Danes sem tukaj,
jutri bom tam,
na žalost nikoli več tukaj,
saj na tem mestu več veljam.

Ali še kdaj se vrnem?
To še odločeno ni,
vem samo, da nov list obrnem
in tu me več ni.

Prekmalu končalo se je,
kot drzna reka življenja odleti.
Vsak svetli dan nekaj novega je,
saj to življenje zame želi.

Zapuščam, kar odkrila sem že,
vse poznano in staro odmika se.
Neznano pa raziskala bom še,
saj novi svet vedno čaka me.

Lana Krapež, 9. b

Zzzvonec

Zzzvonec je tečen,
zzzvonec mi živce kravžlja,
zzzvonec se privošljivo hihita.

Zzzvonec me vsakič zbudi,
zzzvonec sladke sanje prežene,
zzzvonec me vsak dan v šolo nažene.

Matic Fakin, 8. b

Zzzvonec z mojo mamó drži,
zzzvonec preveč glasno zvoni,
zzzvonec je za v smeti!

Santaro Podlogar, 6. b

Zzzbujenec

Zzzbujenec je človek, ki se zbudi,
a še naprej rad bi spal v svoji postelji.

Zbudi ga nesramna budilka,
ob zgodnjih urah vseh morilka.

Zzzbujenec komaj vstane iz postelje,
a rad bi spal še in še in še.

Odide na zajtrk, umit si zobe
in spet mu je žal, ker je prepozno zaspal.

Čarna Berk, 6. b

Dnevnik nabritih šestošolcev v CŠOD Bohinj

Ponedeljek, 15. 1. 2018

Zgodaj zjutraj smo se šestošolci z razredničarkama Kristino Arh in Katarino Eranovič ter učiteljem športa Andrejem Kunčičem odpravili v CŠOD Bohinj. Takoj po prihodu smo odšli na smučišče Vogel. Tam so nas razdelili v skupine. Smučali smo do 13. ure, nato pa smo se odpravili nazaj v CŠOD, kjer nas je že čakalo kosilo. Ko smo se namestili po sobah, smo imeli čas za kratek počitek. Sledilo je spoznavanje kraja, v katerem bivamo, in kulture obnašanja v domu ter na smučišču. Po večerji smo odšli na sprehod z baterijskimi svetilkami. Imeli smo se zelo lepo.

Ina, Taja, Nina, Sara

Torek, 16. 1. 2018

Vstali smo ob sedmih zjutraj in se odpravili na jutranjo telovadbo ob jezeru. Nato smo pojedli zajtrk, se preoblekli in odšli na smučanje. Na Voglu nas je pričakala megla, a smo kljub temu uživali na belih strminah. Po prihodu v dom smo pojedli kosilo ter se posvetili pripravi na pohod. Odšli smo do Hudičevega mostu in nazaj. Na poti smo bili

deležni mnogih informacij ter lepih razgledov. Večerji je sledil zimski kviz, potem pa smo se odpravili v sobe in se pripravili na počitek. Dan je bil pester, a hkrati tudi zelo zabaven!

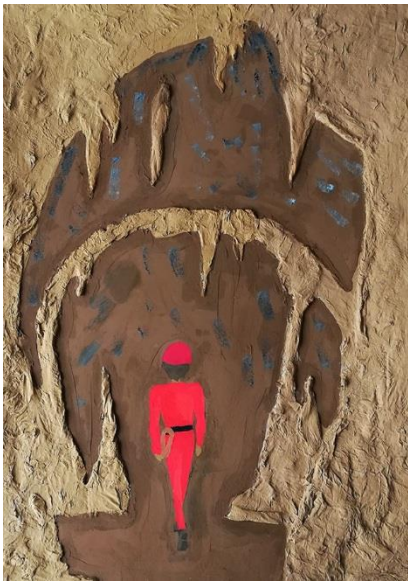
Hana, Ana in Zarja

Sreda, 17. 1. 2018

Zjutraj ob sedmih smo odšli na telovadbo, nato pa smo si privoščili zajtrk z lokalnimi dobrotami. Na Voglu nas je danes pričakalo lepše vreme, zato je bila smuka odlična. Vsaka skupina je uživala po svoje. Po prihodu v dom smo imeli kosilo, potem pa smo igrali namizni tenis. Popoldan smo učenci 6. b odšli na sprehod do Ukanca, kjer smo si z učitelji ogledali izliv Savice, učenci 6. a pa so se spoznali z osnovami nordijske hoje. Po večerji so nam pripravili tombolo o značilnostih Triglavskega narodnega parka, nato pa smo se odpravili v sobe in se pripravili na spanje.

Martin, Oskar, Jakob Z.

Četrtek, 18. 1. 2018

Učenke LS3

Predzadnji dan našega bivanja v Bohinju smo zopet pričeli z jutranjo telovadbo. Po zajtrku smo se odpravili na smučanje. Na Voglu nas je pričakalo sončno vreme. Bilo je tudi zelo vetrovno, zato smo se strinjali z našimi učitelji smučanja, ki so nas cel teden osveščali, kako pomembna je ustrezna smučarska oprema. Ob 13. uri smo se z gondolo odpeljali nazaj v dolino in med potjo opazovali gamse, ki so se pasli po pobočju. Po kosilu smo učenci 6. a odšli na sprehod ob Bohinjskem jezeru do izliva Savice, učenci 6. b pa na nordijsko hojo. Pred večerjo smo uživali še v igranju namiznega tenisa, košarke in družabnih iger. Sledil je zaključni večer. Učitelj Matjaž nam je pokazal veliko

različnih spretnosti – žongliranje, vrtenje krožnikov na palici, lovljenje ravnotežja na deski in še veliko

drugega, nato pa smo vse lahko preizkusili tudi sami. Večer smo zaključili z druženjem ob glasbi. Bilo nam je zelo lepo, saj smo doživeli veliko novega.

Žiga, Lovro T., Tej, Anže

Petek, 19. 1. 2018

Zadnje jutro je bilo namenjeno pospravljanju sobe in pripravljanju prtljage. Po zajtrku smo še zadnjič odšli na smučišče. Čeprav nam vreme ni bilo najbolj naklonjeno, smo uživali v smučanju. Za konec so učitelji organizirali še tekmo. Bilo je zelo zabavno. Po kosilu smo se odpravili na pot proti domu. V CŠOD smo se imeli lepo, pridobili

smo ogromno novih izkušenj in smučarskega znanja, vendar smo se veselili tudi ponovnega snidenja z domačimi.

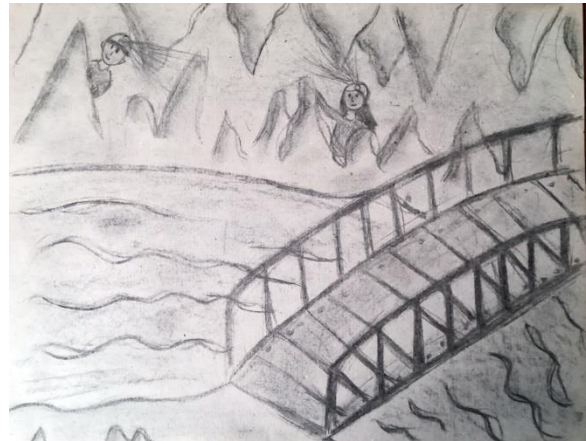
Lenart, Matej in Jaka U.

Izselila sem se v drugo državo:

Pred tremi leti sem zapustila rodno državo in se odselila čez lužo v Ameriko. Natančneje v Houston v Texas, da bi izpolnila svojo dolgotrajno željo po študiju medicine in znanosti na tekšaški univerzi.

V Sloveniji sem pred odhodom dokončala gimnazijo. S to odločitvijo sem veliko tvegala, a na koncu je bilo vredno. V Houston sem se izselila z željo pridobiti več znanja kot v Sloveniji. Tam sem imela tudi boljše pogoje za službo po dokončanem študiju, saj je teh več različnih, še posebej na področju, za katerega se zanimam.

Pred odhodom sem se seveda pozanimala o tem, kakšno dovoljenje potrebujem za bivanje v ZDA. Potrebovala sem samo študentsko dovoljenje za bivanje, kar pa mi ni vzelo veliko časa. Vozovnico za letalski prevoz sem kupila že nekaj mesecev prej, saj sem odhod tja načrtovala že nekaj let. Stanovanje sem najela pred odhodom prek spleta, saj nisem hotela že takoj bivati v hotelu. Stvar, ki me je najbolj skrbelo ves čas, preden sem prispela tja, je bilo, da ne bom imela nič prijateljev, saj sem čisto sama odpotovala v neznano državo na drugi strani sveta, ne da bi poznala eno samo dušo. A že v prvem tednu bivanja tu sem spoznala dekle iz Rusije, ki se je srečevala z podobnimi težavami kot jaz. Postopoma sem spoznala veliko prijateljev.

Neža Barlič, 7. a

Življenje tukaj je zelo drugačno od tistega doma. Res je, da pogrešam družino, prijatelje, kako majhna domača je Slovenija, a imam občutek, da sem tu našla svoje mesto.

Približno štirikrat na leto obiščem Slovenijo, pogrešamo domače in oni mene, a ne razmišljam o selitvi nazaj, saj res obožujem življenje, ki sem si ga ustvarila tukaj.

Lana Krapež, 9. b

Poustvarjanje po impresionistični pesmi

Dež

Brez konca padaš, veliki dež,
na streho hiše in garaže,
iz majhne luže velike so nastale,
nevihte zunaj so podivjale.

V srcu nevihta, zunaj pa dež,
ko mislim, da ostal bom sam,
spet nevihta se prikaže, vse se spremeni,
nov dan se prikaže, srce spet zaživi.

Lana Krapež, Uroš Ocepek, Luka Sešlar, 9. r.

Morje

Tam ob obali, ne ve se, kam galeb leti,
tam na plaži peščeni, ne ve se, kdo kriči.
Tako v duši lepi morje šumi
in ne vemo, kam se mu mudi,
valovi.

Gašper Jerman, Maj Šušteršič, Nives Moneta, Žana Grabnar, 9. a

Počitnice

Šolski zvonec že zvonil,
zadnji dan se nam v šolo mudi.
S prijatelji še veselo proslavimo,
preden osnovno šolo zapustimo.

Zdaj pa že vsak hiti,
kot da mu za petami gori.
Da počitnice zaživimo
in skrbi pozabimo.

Že mesec lepih dni,
počitnic brezskrbnih odleti.
Zakaj tako hitro gre to,
odkar se nazadnje videli smo?

Spet ta dan pridrvi,
ko v šolo se mudi.

Saj zdaj že veliki smo,
ko v prvi letnik gremo.

Maja Borštnar, 9. b

Učenje je trpljenje

Ko zaplešem – začutim pesem,
se zamislim in zbežim.
Poletim v visoke oblake,
vse do veselja skritega obzorja,
začne se učenje – skrito trpljenje.

Čas me ustavi,
ples se konča,
pesem utihne,
padem na trdna tla.

Začne se učenje – skrito trpljenje.
Matematika je sama zmešnjava.
Plus, minus, deljeno, krat,
to je en navaden hudoben škrat.

Slovenščina je ena sama pravopisna nadležnica.
Pika, vejica, vprašaj, klicaj,
beseda tu, beseda, tam, beseda nam zbeži drugam.

Angleščina je prava nadloga.
Ne izgovorjena, ne napisana beseda,
me prav nič ne uboga,
zato si pesem zavrtim,
ker v njej angleško super govorim.

Na urniku predmetov sto še imam,
en dan je prekratek, kako naj vse znam,
kje ples je, igra in spanje,
noč že trka na moje špranje.

Mi zdaj verjamete,
da v šolo hoditi je res težko?
Da učenje je trpljenje,
včasih bilo, je danes in tako vedno bo.

Ina Vidmar 6. a

Knjige

Knjige so debele in čarobne,
ko jih odpremo, se z besedami
igrati začnemo.

Besede krožijo okoli nas,
a ko jih preberemo naglas,
se besede skrijejo v nas.

Te besede – včasih nežne in prijazne
krožijo po nas,
a drugič zlobne in sovražne
skočijo iz nas.

Zvečer pa vse se spremeni,
besede v sanjah oživijo,
nagajajo, rajajo,
tolažijo in se smejiijo.

Blažka Grošelj, 5. a

Po hribčku dol in gor

Bil je sončen dan
šli smo v Piran.
Po hribčku dol smo se peljali,
da videli bi morje in sončno obzorje.

Na obali smo pristali,
se prijeli za roke,
se veselo zavrteli
in si pesmico zapeli.

Skupaj švignili smo v lunapark
tam veselo se igrali,
a čas je za odhod prišel,
zato po hribčku gor smo se peljali.

Po hribčku dol,
po hribčku gor,
se ves dan smo vozili
utrujeni domov prišli
in v posteljo skočili.

Nives Ojstršek, 5. a,

Abeceda

Abeceda je vrsta črk,
ki sledijo si v račjem redu,
po pravilu se vrstijo,
in v vrsti se podijo.

Petindvajset črk ima,
od njih vsaka je drugačna,
obliko svojo vsaka ima,
da ljudem je prepoznavna.

Brez abecede črk ne bi bilo,
niti A niti Ž,
zato zahvalimo se vsi,
naši abecedni prijateljici.

Katja Trebušak, 6. b

Balončki

Balončki švigajo sem ter tja –
do neba.
Tudi gor in dol –
na pomol.

Raznih barv in oblik,
vsak po svoje je odbit.
Vsak hoče ga imeti,
se z igro z njim ogreti,
še zlasti pa takrat,
ko zunaj vabi nas pomlad.

Rada jih imam,
zato se sama tudi z njimi igram.

Taja Lavrin, 6. a

Domače živali

Domače živali so luštne,
ampak glasne in naporne.
Ta občutek poznam,
ker doma kar tri imam.

Prvi se v naš dom je vselil
prijazen in prisrčen hrček Riki,
ki cvili kot kuža Piki.

Neža Smrkolj, 9. a

Druga je papiga Naja prišla,
ki se dere, poje, pleše,
da se ji včasih »sfeclja«!

Tretji se nam je pridružil
spreten in drzen hrček Lojzek,
ki v kletki vse dni nori
in krajša mi dolgočasne dni.

A nekaj me skrbi,
ker se mi zdi,
da mami doma komaj zdrži.

Ajda Gobovc, 6. a

Drevo

Danes sem že spet odšla
do drevesa mojega.
To je res drevo posebno,
zato ga obiskujem redno.

Prav pod njim klopca stoji,
na kateri posedam cele dni,
to drevo me veliko nauči,
z mano svoje veselje in žalost deli.

Zvečer mu pravljico preberem,
»ruzak« s tal poberem,
in domov hitim, da mame ne razjezim.
Drevo pa v slovo mi zašepeta,
da rado me ima.

Hana Brvar, 6. b

Gozd

Ko v gozdu jesen se začne –
vse rumeno in oranžno je.

Ko v gozdu se poletje prične –
vse v zelenih barvah je.

Gozd je narava, zelena trava in drevesa –
sijoča kot čudovita nebesa.

V gozdu so živali različnih barv,

pomešanih parov in zanimivih oblik.
V gozd rad zahajam, tam se sprostim,
se svežega zraka naužijem in veselim.

Oskar Juvan, 6. b

Knjiga

Knjiga na polici stoji,
z nevidno močjo me vabi,
da primem jo v roke
in jo odprem.

Njene platnice
so kot ptice,
ki v roke poletijo,
kadarkoli si ljudje poželijo.

Želijo nas v pravljичni svet popeljati,
pod drevesi ležati,
s princesami klepetati,
se s princi sabljati.

A ura zazvoni
in me prehitro prebudi.

Zarja Burkeljc, 6. b

Knjige

Knjige na policah spijo
in se ne prebudijo.
Vsaka knjiga potrpežljivo čaka,
da jo človeška roka odpre,
temu se knjiga nikoli ne upre.

V knjigah pravljice in pesmice
zapisane spijo,
a če jih beremo – oživijo.

Knjižni junaki se družijo z nami,
po svetu se skupaj podimo,
ko beremo in tudi takrat, ko spimo.

Če zgodbe bomo brali,
mladi bomo ostali,
kakšno rimo zapisali,

ker vsi vedo, da so knjige žive,
če se z bralci družijo.

Lan File, 5. b

Knjižnica

Knjižnica je prostor, kjer knjige so,
tu knjige živijo, spijo in se skupaj veselijo.
Knjig tu je veliko, največ tistih za sanje,
potovanje, zabavo in razvedrilo,
ko ti je težko in tudi ko ti je lepo.
Pa tudi poučnih –
v njih najdeš prav vse, kar zanima te.

Knjige med seboj zelo so različne,
ene velike, druge majhne,
ene suhe in druge debele,
v njih pa velike in male,
tanke in pisane črke na straneh
vabijo bralce,
vsak otrok svojo dobi, če si jo zaželi.

Kar čutim, kako je med njimi,
ko polnoč odbije in se knjige zbudijo,
knjižni junaki iz njih pridrvijo,
med policami skačejo sem ter tja,
da se med njimi vse iskra.
Pa še za to poskrbijo,
da knjižničarki delo naredijo,
ko zjutraj v knjižnico pridrvi
in knjige pospravljat hiti.

Ana Goršek, 7. a

Konji

Na Tirolskem pasma konj
haflinger živi, a tudi v
Sloveniji, tam kjer sem doma,
Dominika preživlja lepe dni.

Najlepši konj na svetu
pa v Arkansasu živi,
kjer se gojijo
najlepši konji frizijci.

Neža Vesel, 8. b

Poskočni in hitri,
izjemne lepote in
iskrivih oči,
hitro v srce sedejo mi.

Jaz pa vse konje
rada imam, naj bodo
veliki in slavni,
mali in glavni.

A moja Dominika
najljubša mi je,
ko jezdiva skupaj,
vedno osreči me.

Rebeka Urankar, 6. a

Kozlič

Kozlič so mali in veliki,
debeli in suhi,
veseli in tudi žalostni,
kadar so veseli, razigrano skačejo,
a ko so lačni, se žalostno oglašajo.

Kozlič rad imam,
se v hlevu z njimi igram,
zato zelo mi je hudo,
ko doma mi povedo,
da kozlič za meso gredo.

Santaro Podlogar, 6. b

Kuži

Kuži so puhasti
in muhasti.
Lahko so veliki ali majhni,
in ljubeči ter vreščeči.

Lahko so glasni ali tihi,
grizljavi in crkljavi.
Sprehod je njihova najljubša stvar,
a nekaterim za to ni prav nič mar.

Vsak drugačne pasme je
in vedno nasmejejo me.
Zato jih rada vsepovsod
peljem na sprehod.

Kužke najraje imam,
se z njimi vsak dan igram.
Po travniku skačemo in se lovimo,
da dolgčas in žalost prepodimo.

Jona Lavrin 5. b

Lep dan

Sončni žarek me zbudi,
odprejo moje se oči.
Nasmeh prikrade se na obraz,
lep je jutranji čas.

Pouka danes ni
zato se mi ves dan smeji.
Prijatelji so že prišli –
razigrani se na travnik zapodimo,
da kakšno fino lumparijo zasolimo.

Ker hitro se znoči,
domov se mi mudi.
Tam starši name čakajo
in če zamudim,
lahko kakšno kazen dobim.

Ampak, da se prav razumemo,
s prijatelji povsod mi je lepo,
pa vendar najlepše vedno je doma.

Alja Buzina, 6. a

Ljubezen

Ljubezen je bolezen.
Ni ljubezen do šole, žoge,
niti do domače naloge.
Je ljubezen do njega.
Ko želim, da me opazi,
me niti z malim pogledom
ne oplazi.
Čakam in čakam,
da prej še na lotu bi zadela,

kot prave ljubezni v srcu
z njim pogrela.
Kaj naj mu še kupim,
da se mu prikupim?
Prave ljubezni se pač ne da kupiti,
kot drugemu srca ni težko zlomiti.
Čez čas že videla bom,
kdo je pravi,
kateri ne bo pozabil name –
niti pri največji stavi.

Nia Borštnar, 7. a

Mačke

Mačke so male in velike,
a vsaka drugačne oblike.
Prve lovijo in se borijo, da preživijo,
druge doma na postelji ležijo in se redijo.

Mladi levi imajo košato grivo,
starejši pa bolj sivo.
Oni so svojeglavi,
in prosto živenci v naravi.

Domače mačke na polju
od pomladi do jeseni miši lovijo,
pozimi pa v hiši na peči spijo.
Imajo pisan kožušček
in puhast trebušček.

Tea Eftimov Škornik, 6. a

Mavrica

Nekoč skozi okno se ozrem
in na nebu vidim mavrični problem.
Vse barve so se razlile in
na nebu izgubile.

Rumena na desni,
oranžna na levi –
vsaka svoj ples kroji.

Modra navzgor,
zelena navzdol –
vsaka skače, kamor se ji zazdi.

Nika Ravnikar, 7. a

Potem pa so opazile,
da so ga nekje polomile.

Zato se skupaj razvrstijo,
se hudomušno zasmejijo,
vsaka skoči sem ter tja,
ampak, da veš,
to je mavrica.

Ana Grošelj, 6. b

Moj vsakdan

A veš, ko ti vse narobe gre,
pa se trudiš, da ti v glavi ne zavre.
Te misli in besede in ko rad bi stran,
pa nimaš kam.

Ko mi vse narobe gre,
mislim na prijatelje,
ko jim vse fajn gre
in na nikogar ne ozirajo se.

Ampak moje življenje
zakomplicirano je –
kot nebo, zdaj oblaki,
potem zvezde.

Le kam zvezde podnevi gredo?
To se vprašam, ko mi je težko.
Prosim – podaj mi roko
in videl boš, da mi bo šlo.

Melanija Lavtar, 7. b

Moj zajček Zeko

Ko zjutraj se zbudim,
hitro k Zeku zdrvim,
natočim mu vodo, suho travo dam
in kakšen priboljšek za dober dan.

Potem pa v šolo pohitim,
tam se pridno učim,
da lahko petico dobim.

Ko pa je konec šole
in zvonec zazvoni,
domov se mi mudi.

Doma bratec čaka me,
da skupaj se igrava,
ker rada se imava.

Kot že veste,
najljubša naša zabava
zajček Zeko je.
Na travniku se z njim igramo
in skupaj se lepo imamo.

Anže Smrkoj, 6. a

Moja kužika Roxy

Ko se zjutraj zbudim,
poljubček od Roxy dobim,
ko k meni prileti,
se dan polepša mi.

Ko z repkom mahlja,
sem-ter-tja,
vem, da rada
me ima.

Ko iz šole prihitim,
le to si želim,
da z Roxy na
travnik odhitim.

Če kakšen trikec naredi,
pasji priboljšek dobi,
cel dan se igrava in rada se imava,
ob mraku se posloviva
in srečna spat odhitiva.

Tej Švagan, 6. a

Morje

Poleti na morje se gre,
kjer mokra in slana voda čaka te.
V njej se kopaš, čofotaš,
ližeš sladoled in se igraš.

V morju veliko se dogaja,
lahko napihneš tudi zmaja.
Morska plaža je velika,
tudi sova ponoči tam skovika.

Na obali skala stoji,
raku na njej se nekam mudi.
Opazim meduzo, skrita pod skalo lebdi,
morski val jo ujame in s seboj jo vzame.

Zvečer ko se zmrači,
se prižgejo luči.
Lepo se uredimo in na večerni sprehod odhitimo.
Zadovoljni vsi, sladoled privoščimo si.

Karin Ojstršek, 7. a

Morje

Morje odsev je neba,
lesketa se v soju sveta.

Morje je toplo,
nam ogromno,
svetu majhno,
soncu kot luža,
ki pije jo kuža.

Morje je sveto,
ker rad pije Kreto
in peče omleto.

Zato imejmo ga radi
in pojemo dve čokoladi,
se pri mami oglasimo,
da še domače marmelade dobimo.

Benjamin Rotar, 5. a

Mucki

Mucki puhasti in razigrani,
nikoli prezaspani.
Ko žalosten si kdaj,
z muckom se igray.

Ko zapre oči,
hitro zadrema ali zaspi.
A ko se zbudi,
razigran je kar za tri.

Patricija Ravnikar, 8.a

Mucki miške kdaj lovijo,
in za volno se podijo,
njihove igrače so vse,
kar zabavno je.

Mucki hitri so kot blisk,
včasih te poprasnejo,
a ko leni so,
je njihov dan zaspan.

Nika Bervar, 5. b

Najboljše prijateljice

Najboljše prijateljice so prijazne in vesele,
velike, male, suhe in debele.
Najboljše prijateljice so smešne in zabavne,
v mojih očeh vedno ta glavne.

Najboljše prijateljice so nabrite in zvite,
vedno kaj ušpičijo in me nasmejijo.
Najboljše prijateljice so firbčne in zvedave
in kot vse punce ideje imajo prave.

A včasih – najboljše prijateljice
so tečne kot brenčeči komarji,
pikajoče kot ose potujoče,
sitne kot zoprne mušice,
jokajoče kot bolne lisice.

Pa vendar kljub temu –
ko najbolj je hudo, se skupaj stisnemo,
o težavah se pogovorimo
in jih s skupnimi močmi
stran spodimo.

Sanja Trebušak, 6. a

Oblak

Kaj na nebu se strastno premika,
izgleda kot iskriva oblika,
je mehak in lep,
ampak je čisto slep?

Kaj sploh je ta stvar?
Izgleda, kot da gre eden v par,
to sta oblaka,
ki sta videti kot dva medenjaka.

Res je, da ga skoraj ni,
ampak meni se zdi, da vedno spi,
zato sem odšla k babici,
na vrtu sva sedeli in oblake šteli.

Ema Rebolj, 6. b

Oblaki in deček

Dvigajo se sončni oblaki
z belega neba.
Lepa ptička priletela
z drevja zelenega.
Lep fantič na obali
svinčnik grizlja,
po papirju piše
in se smehlja.
Mali razigrani oblaki
vabijo ptičko
tja pod nebo,
kjer sonce toplo greje jo.
Ptička hvaležna prepeva lepo,
fantič na obali list odloži,
ob ptičkini pesmi sladko zaspi.

Jaka Urbanija 6. a

Bratje in sestre

Bratje in sestre –
to sta pravi nasprotji,
ko kratek stik med njimi preskoči.

Svet na glavo se postavi,
hiša zagori,
jeza iz vseh kotov puhti,
ko mami za glavo se drži.

Čez pet minut spet vse na svojem mestu je,
nasmeh spet med njih prikrade se,
sovrastvo pozabljeno je.

A kaj čez pol ure se zgodi?

Čez pol ure vsa zgodba se ponovi,
hiša v zrak poleti
in vsak dan se isto zgodi.

Ana Barlič, 6. a

Pomlad

Pomlad je, ko se narava zbudi
in vse naokrog se resno čudi,
ker vsako zimo v kot napodi,
zato vsak si ven želi.

Saj vsi se veselijo,
da slišijo ptičjo harmonijo,
čebele delajo v panju med,
nikoli nikjer ne vidiš led.

Pomlad je takšna,
nikjer ni drugačna,
pomlad je, ko se narava zbudi,
in vsak se zdaj veseli.

Maksim Lara Bedrač, 5. b

Pomladna

V gozdu ptički,
na travniku črički.
Po pomladi diši,
vsepovsod vse cveti.

V vetru metuljčki
si krila sušijo,
po spomladanskem
dežju se veselo lovijo.

Vse se prebuja,
vse zaživi,
odprite vsi srca -
pomlad se budi!

Sara Sušnik, 6. a

Potovanje

Tisti, ki potuje,
tisti pravi popotnik je zato,
da odkrije, kar v srcu skrivalo se bo.

Pridem do obale,
morje sveti se,
razgled je čudovit
in vse popolno je.
Ko prehodim obalo,
se odločim, da se usedem pod skalo,
na skali je rak,
jaz pa ponudim mu svojo dlan,
da ne bi zbežal stran.

Skupaj se crkljava,
si težave izpoveva,
nato se posloviva,
in srečno odhitiva!

Neja Brodar, 6. b

Prijateljstvo

Prijateljstvo je sveto,
ker ni kar od nekod vzeto,
prijatelji si med seboj vse povedo
in nikoli skrivnosti ne izdajo,
ker radi se imajo.

Prijatelje lahko imaš,
če tudi nisi bogataš,
ker prijatelj pravi,
da ti z ljubeznijo stoji ob strani.

Zato čuvaj svoje prijateljstvo
in ne uniči ga kar tako,
saj vedno ti bo bolje šlo,
če ga čuval boš močno.

Maša Hriberšek, 7. b

Rana ura – presneta ura

Če zgodaj boš vstal,
se boš cel dan slabo držal.
To izkusila sem sama,
ko me je ob pol šestih zbudila mama.

Učenci LS3

Komaj sem se iz postelje zvalila,
leno sem se udarila v koleno.
In da bi cirkus res bil pravi,
sem se udarila še po glavi.

Ko sem se v razred privalila,
enko sem takoj dobila.
In prva stvar, ki se mi v misli pripodi –
grozni so ti učitelji!
Ker malica bila je neužitna,
sem bila cel dan sitna.
Moji zobje so si zaželeli,
da bi kaj dobrega zmleli.

Tako sem v jedilnico zavila
in pri pultu naročila:
»Na pladnju petke tri,
po možnosti pa še ocvrti učitelji!«

Vesna Pikelj, 7. b

Sonce

Sonce je zvezda,
ki nikoli ne obupa,
nad nami sveti in skrbi,
da nam lepo je vse dni.

A kaj, če Sonce enkrat
bo le ugasnilo?
Se takrat bo naše srce
tudi zaustavilo?

Zato bodimo srečni vsi,
da Sonce naše tako žari,
saj življenja brez njega ni.
Vsi pa vemo,
da živeti je lepo.

Klara Berdajs, 6. a

Šola

Šola je majhna ali velika,
a po sebi vedno raznolika.
Kadar je zaspana, nas stran od sebe odmika
in nas proti počitnicam pomika.

V šoli učijo majhni in veliki ljudje,
ti imajo dobro ali slabo srce.
Učijo majhne in velike učence,
ki imajo v glavi prazne sence.

A kar se učenci v šoli naučimo,
nikoli iz glave ne izgubimo.
Ker šola, tista majhna ali velika,
se nam ves čas dobrika,
naj se učimo zato,
da lažje v življenju nam bo.

Anja Pišek, 7. b

Šola

Vsak teden kar pet dni
me šolska budilka prebudi.
V šolo moram,
en, dva, tri,
že mama se jezi.

In potem je dolgčas, dooolgčas.
v šoli res trpim, ko se zbudim.
Čeprav med poukom spim,
se ob šolskem zvoncu prebudim.

Ko pa konec je pouka,
se poje vroča juha,
in ko jo pojem,
na trening grem.

Taja Fakin, 7. a

Šola

Budilka mi je zazvonila,
joj, v šolo bom zamudila.
Vse mi gre narobe,
jezna sem kot slovenske divje vode.

Zobno ščetko sem zgubila,
pa ravno včeraj novo sem dobila.
Zadrga se mi je zataknila,
mleko pri zajtrku sem polila.

Ko končno iz hiše sem zavila,
ključe v ključavnici sem pozabila,

pa še avtobus sem zamudila,
a ko v šolo sem stopila,
sem se končno prebudila.

Alekseja Lipovšek, 7. b

Šolska torba

Ta torba res je mora,
Mislim, da je nora,
ker težka je zelo,
nosim jo težko.

A malo mi pomaga,
ker mi nosi zvezke
in druge stvari,
ki jih vanjo spravim si.

Moram jo nositi,
ker njej se nič ne da,
res lenuh je pravi,
čeprav vanjo lahko se
različne stvari spravi.

Mama rada se jezi,
ker torba pospravljena ni.
Meni pa se zdi,
da v torbi vse lepo leži.

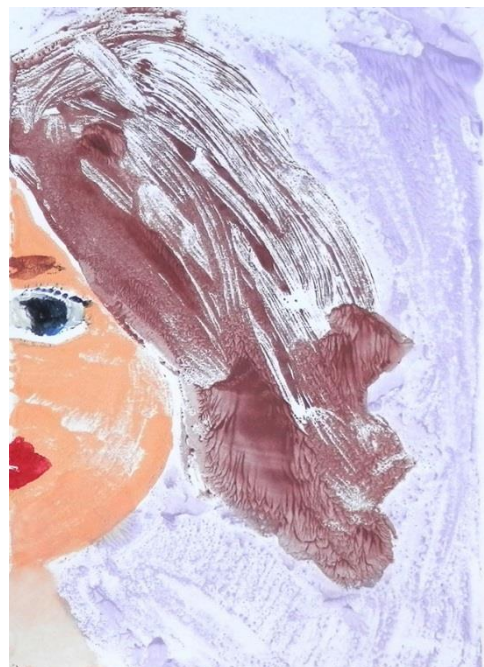
Takšna pač je šolska torba.
Ne moremo je spremeniti,
lahko se je le znebim,
ko brez nje na počitnice hitim.

Brigita Lavrač 5. b

Učitelji in učiteljice

Učitelji in učiteljice
knjig se držijo,
jih iz rok ne izpustijo.

V učilnico pridejo resni,
v slabo voljo nas spravijo,
že s tem ko nas pozdravijo.

Tea Eftimov Škornik, 6. a

Sledi spraševanje – si mislimo vsi,
učitelj pa z ostrim pogledom strmi,
išče izbranca najboljšega si.

Seveda mene pred tablo pokliče,
me sprašuje in se mi smeji,
za odgovore pravilne mi petico dodeli.

Nina Prašnikar, 6. a

Zima

Zima prekrasna
nas obiskala je,
v hribih snega nam nasula,
belega, puhastega.
Zima prečudovita
nam mraz je poslala,
ledenega, neslišnega.
Na okna pa ledene rože
z ledeno sapo izrezljala.
Mi pa hitro na sneg,
da sneženega moža naredimo,
potem pa premraženi
se skrijemo za peč
in tiho sedimo,
da snežaka ne zbudimo.

Klavdija Robavs, 7. a

Tanja Stanko, 8. a

podaljšanega bivanja.

Pri izbirnem predmetu kitajščina nam je zelo všeč način učenja in spoznavanje tuje kulture. Učimo se nove besede, slovnico, izgovorjavo, pravilno pisanje kitajskih

Povej mi nekaj po kitajsko

»Ni hao!« ali živijo po kitajsko!

V šolskem letu 2017/18 se je v OŠ Ivana Kavčiča prvič izvajal izbirni predmet kitajščina. Kitajsko so se učenci v preteklih letih že učili, vendar v obliki interesne dejavnosti ali vsebin v okviru oddelka

pismenk in še marsikaj. Poskusili smo se tudi v kitajski kaligrafiji – to je umetnost slikanja pismenk s posebnim kitajskim čopičem. Igramo različne igre, kot je twister, igra spomin ali vroča čebula, pri katerih na zabaven način utrjujemo znanje kitajskega jezika.

Najtežje pri učenju kitajščine je učenje različnih tonov, saj nekatere besede izgovarjajo zelo podobno, razlikujejo se le po naglasu, pomen pa imajo popolnoma različen. Zato je lahko kitajska beseda ma konj ali mama. K sreči pa je kitajska slovnica veliko lažja od slovenske. Kitajci ne poznajo sklonov niti različnih glagolskih oblik.

In zakaj se je sploh dobro učiti kitajščino? Ker je Kitajska z 1,3 milijarde prebivalcev najštevilčnejša država na svetu in če znate angleško in kitajsko, se lahko razumete z več kot polovico Zemljanov.

Ana Goršek, Alekseja Lipovšek, Blažka Omahne, Maruša Koren, Vesna Pikelj, učenke 7. r. in mentorica Lučka Drnovšek

Neža Vesel, 8. b

Lakes, rives and oceans are dead.
Our Earth is in plastic.
View is so dirty.
Every year is worse, but
Everyone must respect the environment.
Are you ready to tidy up?
Rivers now are clean.
The Earth is now happy.
Happy Birthday, our Earth!

Ana Barlič, 6. a

Life is on Earth
Oxygen is required
Value is loving Earth
Earth is important for you and me
Every year there's more plastic
Atmosphere is having oxygen
Recycling is good life

Trash is harmful
Hundreds of years to disintegrate.

Lovro Trdin, 6. a

Love the Earth,

Or the Earth won't love you.

Vin Diesel can convince you:

End pollution, you can help us, too!

Environment is in danger

And it's dying,

Rather than just watching,

(Tom Cruise isn't lying)

Help the birds go flying.

Martin Ferjančič, 9. a

Zoja Katarina Hlebec, 9. b

Land, rivers, lakes and oceans
Our Earth is made out of amazing places
Valleys, mountains, deserts and forests
Every corner, there's something new. So
we should
End the plastic, end the rubbish
And start a new chapter being eco-friendly.

Let's start this
Road together and make
The Earth a better
Home.

Klara Sirk, 7. a

"Use kar rabš, vedno skriva se u teb" (Nipke)

Hanoi, Vietnam. Z družino smo sedeli za mizo, jedli večerjo in gledali domačine. Vse je bilo mirno in vsi so se že odpravljali spat.

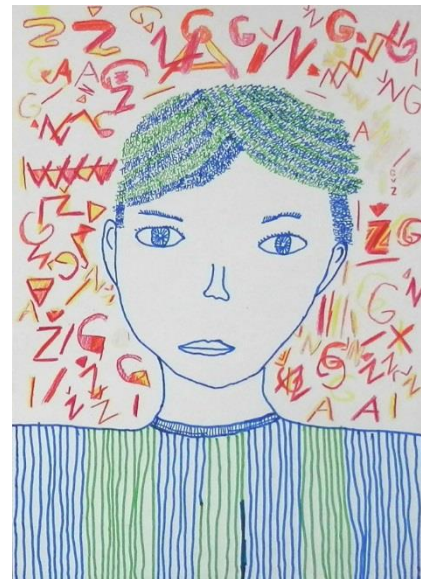
V nekem trenutku, ko sem gledala sončni zahod, pa sem dojela, kako velik je pravzaprav ta svet in kako majhne so moje težave v primerjavi s problemi drugih ljudi. Dojela sem, da nekateri res imajo skoraj nič in da se ponekod po svetu dogajajo nepredstavljljive stvari. Zato mislim, da bi morali mi, ki imamo več kot dovolj, pomagati vsem drugim. Res pa je, da kot otrok ne moreš toliko prispevati, lahko pa se pripravljáš na čas, ko boš lahko. Zdi se mi pomembno, da mi najstniki delamo vse, kar se da, da dosežemo svoje cilje, da izpolnimo naš namen na svetu in da bomo v prihodnosti naredili ta svet boljši.

Jaz bom to naredila tako, da se bom v srednji šoli potrudila po svojih najboljših močeh in kasneje šla študirat jezike, še kasneje pa učila jezike in pomagala vsem učencem, ki potrebujejo pomoč in jih usmerjala na pravo pot, tako kot so tudi mene nekateri učitelji. Seveda pa se nameravam še razviti kot oseba in najti kakšen globlji pomen mojega življenja.

Čeprav se mi zdi zelo pomembno, da skupaj ustvarimo boljši svet, menim, da to ni mogoče, če nismo zadovoljni sami s sabo in če nismo srečni; zato se mi zdi najbolj pomembno, da bom to, kar sem, in da bom srečna uživala moje življenje in da bom ponosna na nas kot človeštvo.

Pomenljiv se mi zdi citat: *"Be fearless in the pursuit of what sets your soul on fire."* Avtorica je Jennifer Lee – pomembno je, da smo srečni in živimo strastno življenje.

Nana Pavšek, 9. b

Žiga Miklavčič, 6. a

POROČILA UČITELJEV IN MENTORJEV

Tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni

Letos so se učenci naše šole prvič udeležili tekmovanja v znanju o sladkorni bolezni. Tekmovale so učenke osmih in devetih razredov. Pokazale so zelo veliko znanja. Bronasto priznanje so prejele: Nika Ravnikar, Rebeka Drnovšek, Daša Pistotnik in Neja Zupančič. Najbolje se je odrezala Nika Ravnikar, ki se je uvrstila tudi na državno tekmovanje. Na državnem tekmovanju je osvojila srebrno priznanje. Iskrene čestitke!

Mentorica Sonja Pevc

Ustvarjamo, se zabavamo in se ob tem tudi veliko naučimo

Učenci 7. b razreda (Anja Pišek, Aljaž Vozel, Tilen Trdin, Bernarda Lavrač, Alekseja Lipovšek, Maruša Koren, Neža Barlič, Melanija Lavtar, Blažka Omahne, Brigita Štrus, Vesna Pikelj, Benjamin Bokal, Jan Jazbec, Gašper Smrkolj, Lucija Jenko, Zala Sešlar, Maša Hriberšek, Nejc Ravnikar, Tea Murn, Klara Iskra, Nejc Arh, Gal Jazbec in Peter Molk) so se letos skupaj z razredničarko lotili prav posebnega projekta. Pripravili so gledališko predstavo s petjem in plesom z naslovom Zvezde – Pravljíčna igra o vesoljni prijaznosti avtorice Katarine Klajn. V njej nastopajo resnične zvezde, ki migetajo na nočnem nebu, plešejo, kramljajo in se veselijo. Pod njimi, v deželi Zaluniji pa živijo Zalunci, ki radi opazujejo nočno nebo.

V predstavo so bili vključeni vsi učenci 7. b razreda, predstavo je režirala Lučka Drnovšek, dramaturginja je bila Katarina Eranovič, za koreografijo sta poskrbeli Vesna Planinc in sedmošolka Anja Pišek, scenografijo je pripravila Barbara Lekše, za izdelavo kostumov pa se zahvaljujemo Metki Pikelj.

S predstavo so se sedmošolci prvič predstavili na odru Kulturnega centra Delavski dom v Zagorju ob Savi že v mesecu decembru in z njo popestrili predpraznično kulturno dogajanje za osnovnošolce zagorskih osnovnih šol. Marca so v Domu sv. Jurija na Izlakah pripravili nastop za krajanje in se udeležili srečanja mladinskih gledaliških skupin v Zagorju v organizaciji Javnega sklada republike Slovenije za kulturne dejavnosti (JSKD). Strokovni spremljevalec srečanja Gašper Jarni je igro in nastopajoče zelo pohvalil in učenci so se tako uvrstili na regijsko srečanje gledaliških skupin, ki je aprila potekalo v Velikih Laščah. Na odru so bili izvrstni in za svoj nastop jim je JSKD podelil srebrno priznanje.

Za učence je bilo sodelovanje v projektu zanimiva in bogata izkušnja. V predstavo so vložili veliko truda, med seboj so sodelovali in si pomagali ter se s tem na svojevrsten način povezali. Premagovali so tremo pred javnim nastopanjem in spoznavali ter krepili svoje kompetence. Na odru so peli in plesali in z vsakim nastopom napredovali v igri ter postajali vedno bolj sproščeni. Z veseljem je bilo opazovati zadovoljstvo in žar v njihovih očeh.

Temo gledališke predstave so dekleta Vesna Pikelj, Melanija Lavtar, Alekseja Lipovšek, Anja Pišek, Maruša Koren, Lucija Jenko, Zala Sešlar, Neža Barlič, Bernarda Lavrač, Tea Murn in Klara Iskra nadgradile in zapakirale v turistični produkt. Pod mentorstvom Lučke Drnovšek in Katarine Eranovič ter s pomočjo likovne pedagoginje Barbare Lekše so izdelale raziskovalno turistično nalogo in se marca

predstavile na osnovnošolski turistični tržnici v Mercatorjevem centru v Celju. Pripravile so turistično nalogo z naslovom Sezite po zvezdah. Turistična zveza Slovenije jim je za uspeh podelila srebrno priznanje. Že drugič zapored pa so bili naši učenci uspešni tudi na tekmovanju Slovenščina ima dolg jezik Književnost na filmu 6, ki ga organizira Slavistično društvo Slovenije. Učenci 7. a razreda Zala Mali, Rebeka Smrkolj, Nika Ravnikar in Jaka Kovač so skupaj z ostalimi sošolci posneli film z naslovom Mulci na kvadrat po literarni predlogi Milana Dekleve Bučka med voli. Devetošolke Pia Miletić, Nika Ravnikar in Zoja Katarina Hlebec pa so posnele film z naslovom Najdena sreča v nesreči po literarni predlogi ljudske pesmi Desetnica. Oba filma sta bila nagrajena s srebrnim priznanjem.

Učencem za dosežke iskreno čestitam. Uspehi, ki so jih dosegli, pa pričajo, da je lahko tudi pri pouku slovenščine zabavno in predvsem ustvarjalno ter da se lahko učenci veliko ali celo največ naučijo z lastnim delom in lastno izkušnjo.

Mentorica Lučka Drnovšek

Udeležba na likovnih natečajih v šolskem letu 2017/18

UDELEŽENCI	NAZIV LIKOVNEGA NATEČAJA	DOSEŽEK
Sara Sušnik, Tea Eftimov Škornik, Ina Vidmar, Ajda Gobovc, Anže Smrkolj, Pika Jelerčič, Lara Sešlar, Patricija Ravnikar, Maks Sešlar, Maja Joger, Tanja Stanko, Matic Fakin, Neža Vesel, Nejc Zupančič, Lucija Jenko, Zala Sešlar	8. mednarodni likovni natečaj IGRAJ SE Z MANO 2017/18, Cankarjev dom, Ljubljana	Priznanja za likovna dela in razstavljeni dela v Cankarjevem domu
Zoja Katarina Hlebec, Gašper Jerman, Anea Klopčič, Urška Pogačar, Nika Trebušak	Nagradni natečaj likovnih in literarnih izdelkov na temo NARAVNE IN DRUGE NESREČE – Klic na številko 112 Trbovlje, 2018	Nagrada za likovno delo: Zoja Katarina Hlebec
Tanja Stanko, Maja Joger, Maja Borštinar, Anea Klopčič, Neža Vesel, Gašper Jerman	20th International Youth art Exhibition Nova Zagora 2018	Sodelovanje na natečaju
Anže Smrkolj, Neja Brodar, Katja Trebušak, Ema Rebolj, Hana Brvar	50. likovni natečaj LIKOVNI SVET OTROK 2017, Šoštanj	Sodelovanje na natečaju
Zala Sešlar, Hana Brvar, Neža Barlič, Bernarda Lavrač, Nika Ravnikar	10. mednarodni festival podvodnega filma in fotografije SPREHOD POD MORJEM	Priznanja za sodelovanje
Ana Grošelj, Laura Prašnikar, Nina Prašnikar, Klavdija Podbregar, Živa Prašnikar, Hana Lazar, Patricija Ravnikar, Tea Eftimov Škornik	3. likovni natečaj JAZ, UMETNIK – Kdo sem?	1. mesto II. triade - Ana Grošelj 2. mesto III. Triade – Laura Prašnikar
Učenci od 6. do 9. razreda	Likovni natečaj Mega kviz – Kras = kamen + voda	Sodelovanje na natečaju

Mentorica Barbara Lekše

Poročilo o Cankarjevem tekmovanju in tekmovanju Mehurčki

Naslov letošnjega tekmovanja je bil *Čud(ež)ne besede*.

Bronasto priznanje za Cankarjevo tekmovanje, ki je potekalo 12. decembra 2017, so prejeli:

4. razred: Anaya Gaja Vozel, Ariana Lavtar, Kaja Brodar, Jaka Grbec.
5. razred: Beti Martinčič, Lana Kosmač, Rok Lavrin, Maksim Lara Bedrač, Jona Lavrin.
6. razred: Hana Brvar.
7. razred: Lucija Jenko.
8. razred: Ajda Drnovšek, Neža Juvan.
9. razred: Ana Lavrin, Žana Grabnar, Nives Moneta, Tadej Zupančič.

Na območnem tekmovanju 24. januarja 2018 sta srebrno priznanje prejeli Ajda Drnovšek, 8. b, in Ana Lavrin, 9. a.

Tekmovanje Mehurčki je Cankarjevo tekmovanje za prvo triado. Učenci so naloge pisali 6. aprila. Vsi sodelujoči so prejeli priznanje za sodelovanje.

1. razred: Neja Kralj, Blažka Juvan, Lili File, Lili Jenko, Tinkara Levičnik, Neža Križaj, Anja Trepal, Matevž Zorko, Martin Razpotnik, Nik Vidmar, Lucija Smrkolj, Jakob Macerl.
2. razred: Lovro Levičnik, Tim Prašnikar, Jošt Lebar, Sara Razpotnik, Matija Kocmut, Pia Ravnika Sušin, Maja Razpotnik, Žana Rupnik, Maša Udovič, Sara Ceferin, Hana Drašlar, Anže Kosmač, Lara Lazar, Kaja Lindič, Sven Mlakar, Nuša Brodnik, Stela Rome Makovec.
3. razred: Anže Bantan, Matija Lavrin, Anamarija Zupančič, Iva Martinčič, Ana Škrinjar, Blaž Berk, Nika Dežman, Hana Knez, Bine Klopčič, Zala Redl Kolar, Tjaša Podbregar, Klara Razpotnik, Gaber Sušnik, Lara Brajer, Brin Osojnik.

Vsem tekmovalcem in prejemnikom priznanj iskrene čestitke!

Mentorica Petra Klenovšek

Tekmovanje iz angleščine in angleška bralna značka

Aprila so učenci pisali test za angleško bralno značko. Udeležilo se ga je sedem učencev od šestega do devetega razreda. Bralno značko so opravili vsi, ki so se testa udeležili:

- Klavdija Podbregar, 6. a
- Hana Brvar, 6. b
- Jakob Zupančič, 6. b
- Nia Borštinar, 7. a
- Klara Lavrin, 8. a
- Nana Pavšek, 9. b
- Ana Lavrin, 9. a

15. novembra 2017 je na šoli potekalo šolsko tekmovanje iz angleščine za devete razrede. Bronasto priznanje sta dosegli dve učenki: Nana Pavšek in Lana Krapež, obe iz 9. b. Lana Krapež se je uvrstila tudi na regijsko tekmovanje, ki je 18. januarja 2018 potekalo na OŠ Ivana Skvarče v Zagorju, in zbrala dovolj točk za pridobitev srebrnega priznanja ter uvrstitev na državno tekmovanje, ki je bilo 20. 3. 2018 na OŠ Šmarje Sap.

Tekmovanje iz nemščine

22. novembra 2017 je na šoli potekalo šolsko tekmovanje iz nemščine za devete razrede. Edina tekmovalka, Nana Pavšek, 9. b, je zbrala dovolj točk za pridobitev bronastega priznanja in uvrstitev na državno tekmovanje, ki je potekalo 13. marca 2018 na OŠ Šmartno pod Šmarno goro.

Mentorica Nežka Janc

Poročilo o tekmovanju iz matematike Kenguru

Šolsko tekmovanje iz matematike Kenguru je letos potekalo 15. marca 2018. Bronasta priznanja so osvojili:

1. razred

Lili File
Neja Kralj
Tim Krznar
Miha Miklič
Nik Jerman
Tinkara Levičnik
Matevž Miklavčič
Nik Vidmar
Tinkara Cukjati
Lili Jenko
Neža Križaj

4. razred

Matic Burkeljc
Žiga Premk
Kaja Brodar
Tara Sešlar
Rocco Tatarovac

7. razred

Neža Barlič

2. razred

Jošt Lebar
Lovro Levičnik
Hana Drašlar
Sara Razpotnik
Lili Sešlar
Manca Cirar
Lara Lazar

5. razred

Brigita Lavrač
Rok Lavrin
Beti Martinčič
Rok Kolar
Tadej Razboršek

8. razred

Klara Lavrin
Rebeka Drnovšek
Patrik Božjak

3. razred

Vid Kovač
Niko Sešlar
Nik Simonič
Vid Doberšek
Katja Razpotnik
Anže Bantan
Žan Veteršek
Aljaž Drnovšek
Matija Lavrin
Klara Razpotnik
Tjaša Resnik
Aleksander Zorec

6. razred

Hana Brvar
Žiga Miklavčič
Ajda Gobovc

9. razred

Nika Ravnikar
Maj Šušteršič
Tadej Zupančič
Nives Moneta

21. aprila pa je na naši šoli potekalo državno tekmovanje v znanju matematike. Udeležile so se ga tri učenke z naše šole: Brigita Lavrač, 5. b, Hana Brvar, 6. b, in Nika Ravnikar, 9. a. Vse tri so bile zelo uspešne, Brigita Lavrač in Hana Brvar sta osvojili srebrno Vegovo priznanje, Nika Ravnikar pa je ponovila lanskoletni uspeh in ponovno osvojila zlato Vegovo priznanje.

Nika Ravnikar pa si je letos prislužila tudi priznanje Diamantni kenguru, saj je v vseh devetih razredih osvojila vsaj eno od Vegovih priznanj.

Kristina Arh, mentorica

Tekmovanji Bober in Logika

Učenci, ki so osvojili bronasto priznanje na mednarodnem tekmovanju iz računalniškega razmišljanja Bober:

- Neža Barlič, 7. a
- Jaka Kovač, 7. a
- Bernarda Lavrač, 7. b
- Blaž Lipovšek, 7. a
- Nika Ravnikar, 7. a
- Aljaž Razpotnik, 7. a
- Ajda Drnovšek, 8. b
- Rok Kolenc, 8. b
- Patricija Ravnikar, 8. a

Učenci, ki so osvojili bronasto priznanje iz Logike:

- Zarja Burkeljc, 6. b
- Klara Lavrin, 8. a
- Daša Pistotnik, 8. b
- Rebeka Drnovšek, 8. b
- Neja Zupančič, 8. b

Mentor Iztok Ostrožnik

Tekmovanje iz kemije za Preglovo priznanje

Tekmovanja se je udeležilo 19 učencev.

Bronasto Preglovo priznanje so prejele: Nika Ravnikar, 9. a, Daša Pistotnik, 8. b, in Rebeka Drnovšek, 8. b. Vse tri so se udeležile državnega tekmovanja iz kemije. Nika Ravnikar je osvojila srebrno Preglovo priznanje.

Tekmovanje iz biologije za Proteusovo priznanje

Tekmovanja se je udeležilo 28 učencev.

Bronasto Proteusovo priznanje so prejeli: Leon Prašnikar, 9. a, Žana Grabnar, 9. a, Urška Pogačar, 9. b, Maks Sešlar, 8. b, Neža Juvan, 8. a, Neja Zupančič, 8. b, Rebeka Drnovšek, 8. b, Ana Lavrin, 9. a, Pika Jelerčič, 8. b. Državnega tekmovanja so se udeležili Maks Sešlar, Žana Grabnar in Leon Prašnikar. Vsi trije so osvojili srebrno Proteusovo priznanje.

Državno tekmovanje mladih čebelarjev

Tekmovanja se je udeležilo 6 učencev.

Bronasto priznanje v srednji kategoriji je prejela: Nika Ravnikar, 7. a.
Bronasto priznanje v nižji kategoriji sta prejela: Žiga Kos, 5. b, Urh Lebar, 5. b.
Srebrno priznanje v srednji kategoriji sta prejela: Benjamin Bokal, 7. b, Beti Martinčič, 5. a.

Mentorica Martina Mlakar

Tekmovanje iz zgodovine

Tekmovanje iz zgodovine, ki ga organizira Zavod republike Slovenije za šolstvo, je letos nosilo naslov Podobe življenja ljudi v predmarčni dobi.

Bronasto priznanje so prejeli: Leon Prašnikar, 9. a, Ana Lavrin, 9. a, Žana Grabnar, 9. a, in Ajda Drnovšek, 8. b.

Na območnem tekmovanju so vse tri učenke dosegle srebrno priznanje.

Mentorica Vesna Planinc

Atletsko tekmovanje v Hrastniku

Mlajši učenci

Tek na 300 metrov

1. mesto: Aljaž Razpotnik, 7. a
2. mesto: Klemen Pograjc, 7. a

Skok v daljino (cona odriva)

2. mesto: Gal Jazbec, 7. b

Met vortexa

1. mesto: Vid Oražem, 7. b

Mlajše učenke

Skok v daljino (cona odriva)

2. mesto: Brigita Štrus, 7. b

Starejši učenci

Tek na 60 metrov

1. mesto: Žan Jazbec, 9. a

Tek na 300 metrov

2. mesto: Tadej Zupančič, 9. a

Tek na 1000 metrov

2. mesto: Gašper Trdin, 9. a

Štafeta 4 X 100 metrov

1. mesto (Žan Jazbec, Gašper Trdin, Tadej Zupančič, Nejc Žunec, 8. a)

Starejše učenke

Met krogle

1. mesto: Žana Grabnar, 9. a

Mentorja Janez Pevc in Andrej Kunčič